

DE

NAR

GRATIS
DANKZIJ DONATIES
REK. 068 2050689 39
STEUN DE NAR!
ZIE PG. 12

maandelijks

op 4000 ex.

ANARCHISTISCH AXIEBLAD

**DE WINTER KOMT ERAAN
HOU HET WARM!**

NUMMER 191
december 2004

- p. 1 Brugse Poort**
Een buurt op de rand van de afgrond
- p. 2 Stop de Sociale Collaboratie / Axieverslag N10**
- p. 3-4 de Zwarte Hand**
Kraakverzet in Aalst - een interview
- p. 6-7 De Mahknovchina**
Strijd tegen staat & kapitaal in 1918-1921
- p. 8-9 De BalkanKassa**
Europese éénmaking en de privatiseringsoorlog in Joegoslavië
- p. 10 Column**
"Moordende woorden"

En verder:

kNarrig; Vegan Deli-corner; Duizend Bommen & Granaten; Anarchist Black Cross; aNargenda...

Brugse Poort

een buurt op de rand van de afgrond

In uw Nar van mei dit jaar kon u al lezen op welke manier het stadsbestuur van Gent de "achtergestelde buurt" de Brugse Poort grondig aanpakt. Het totaalproject, 'Zuurstof voor de Brugse Poort', zou als doel hebben de verkrotting van de buurt tegen te gaan en een nieuwe impuls te geven, waar alle bewoners beter van zouden worden. Wij wilden dat natuurlijk weer niet geloven. Op 1 december vieren we een jaar bewoning van de veroordeelde huisjes van de Brunel- en de Sikkelsestraat, twee historische beluikjes die tegen de vlakte moeten.

Het stadsbestuur van Gent, de gezelligste stad van Vlaanderen 2004, heeft duidelijk oog voor timing. Het (waarschijnlijk illegaal) afsluiten van de nutsvoorzieningen in verschillende bewoonde huizen in de beide beluikjes leek perfect te passen in de stevig door stad en beleid ondersteunde 11.11.11.-actie tegen de handel in water. (zie de Nar van oktober) En nu heeft men in een toegeeflijke bui besloten ons net op ons feestje op straat te zetten.

Om even op te frissen: in 2001 besloot het Gentse stadsbestuur eindelijk eens werk te maken van alle achtergestelde buurten in Gent, en dat zijn ze bijna allemaal - behalve het toeristisch winkelcentrum, dat blijkbaar tot norm verheven wordt. Een 21-tal projecten wordt op touw gezet met als ruggeleuning een stevige pr-campagne her en der in Gent. De meest actuele projecten zijn in de havenbuurt De Muide, Dampoort (o.a. "Scharnier"), rond het Sint-Pietersstation, het Rabot ('Bruggen naar Rabot') en natuurlijk de Brugse Poort ("Zuurstof voor de Brugse Poort"). Deze twee laatste zijn onderdeel van de 19e-eeuwse gordel, traditioneel arbeidersbuurten die nu bewoond zijn door bevolkingsgroepen allerhande, vaak zogenaamd kwetsbaar of zelfs ongewenst. Men wil van de Brugse Poort over het Rabot, Muide en Dampoort uiteindelijk ook de buurt Ledeberg aanpakken, momenteel de armste buurt van Gent. Op die manier zou niet alleen de stadskern maar het uitgebreide centrum zo 'bewoonbaar' mogelijk gemaakt moeten worden.

Elk groot project wordt opgedeeld in verschillende deelprojecten in hetzelfde concept, afhankelijk van de aard van de buurt - op basis van cijfermateriaal wordt een analyse gemaakt, pijnpunten opgespoord en rekenkundig opgelost. Voor de Brugse Poort wa-

ren deze pijnpunten vooral op ruimtelijk als op het socio-economisch niveau: in de meest dichtbebouwde wijk van Gent (7.745 inwoners per km², tegen het Gents gemiddelde 1.465) woont een grote concentratie economisch niet-rendabelen of officieel niet-bestaanden. Dit wijt men aan het feit dat na het vertrek van veel arbeiders in de rijke jaren '70 er zich veel migranten gevestigd hebben, waarna een tweede inwijkingsgolf kwam: studenten, werklozen, ... Daarnaast, en dit heeft meer te maken met de Vlaamse Wooncode dan met een prangend gebrek in de realiteit, worden meer en meer huizen ongeschikt en/of onbewoonbaar verklaard.

De reddende ingreep: het acaciaproject

Het project "Zuurstof voor de Brugse Poort" heeft dus vooral als doel bestaande open ruimtes beter te integreren en nieuwe open ruimtes te creëren, en waar het kan sociale woonblokken te maken. Het duurste en meest drastische project is ongetwijfeld het 'Acaciapark', waar niet alleen een grote parking met garageboxen maar ook twee volledige beluikjes en een tiental omliggende huizen voor moeten wijken - 74 huizen in totaal. In plaats daarvan komen drie rijen boompjes, met twee kasseibaantjes ertussen, in de plaats van de twee beluikjes. > p.2

NIEUW ADRES!

p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

DE NAR ZOEKT NOG:

- financiële steun
- mensen die willen helpen met verspreiding
- inhoudelijke bijdragen aan de strijd
- plaatsen waar we onze strijd (het hoe en wat van De Nar) kunnen komen toelichten
- mensen of organisaties die een benefiet voor De Nar willen doen
- verdeelpunten

Mag ik even...

Hallo, ik ben een schrijversterscol-
lectief, maar sta reeds langer met
beide voeten middenin het strijdge-
woel. Mijn naam is De Nar en mijn
motto is “geen god, geen heerser”. Ik
laat mij, qua stijl en vorm, niet inper-
ken door de grenzen van de burgerlijke
media. Nog minder moet ik weten van
de vele grenzen die de architecten van
‘onze’ kapitalistische, patriarchale sa-
menleving uitzetten om ons binnen de
lijntjes te laten lopen. Nationalisten,
seksisten en dierenbeulen zullen in mij,
alleen een vijand kunnen vinden. Weg
ook met de grenzen van het fatsoen, als
het gaat om Pims blazen!

Ach, noem mij maar gerust een anti-
kapitalist of een antifascist. Zelf noem
ik me liefst een anarchist. Voor grond
en vrijheid wil ik strijden, mij van het
dagelijkse juk bevrijden. Absoluut is
dan ook mijn drang om tot duidelijke
analyses te komen. De vaagheid heerst
alom, het denken staat krom. een duide-
lijke taal ten dienste van een duidelijke
strijd! Samen strijden, samen dromen,
samern klappen krijgen. Samen schrij-
ven, tot we ze samen van hun sokkel
verdrijven. Mijn schrijfsels zijn dan
ook niet meer dan een megafoon voor
de kreten van de slachtoffersters van de
postideologische ratatouille die ons da-
gelijks de strot wordt ingeduwd.

Met jouw steun ga ik op regelmatige
basis op zoek naar de betekenis van in-
dividuele en collectieve vrijheid, eco-
nomische en politieke gelijkheid, en
internationalistische solidariteit.

Dat uw bijdrage in deze zoektocht
meer dan welkom is, lijkt me vanzelf-
sprekend. Dit alles in blijheid, tot het
me teveel wordt. Neen, elke arrogante
zak geef ik een koekje van eigen deeg
en de doorwinterde stalinist en fascist
geef ik met één pennentrek de dood-
steek. Maar wees gerust, tegenover het
wapengeknetter van de heersers ‘onzer’
wereld neemt mijn geschreven geweld
vaak prozaïsche vormen aan.

Oh, ik weet dat u mij weinig geloof-
waardigheid gunt, een eeuw van socia-
listisch verraad en stalinistische perva-
siteiten laten duidelijk diepe wonden
na. Maar ik weiger te kiezen tussen het
zelfvoldane nihilisme, de apathie en
het zogenaamde reformisme. Groen,
geel of rood, het kapitaal omhelst ze al-
lemaal! Laat u dus toch maar eens gaan
en neem me vast, lees me, verorber me;
en ge zult zien: nog nooit heeft een on-
afhankelijke gazet zoveel verzet!

Revolutionaire groetjes,
Het schrijversterscollectief De Nar.

<p>Op de plaats van de garageboxen komt
een sociaal woonblok, met vermoedelijk dertig
à veertig woningen (niemand kan ons het pre-
cieze aantal vertellen), en met een stenen vlak
met basketbalpalen erop, dat groter is dan het
oppervlakte met bomen.

Hier zijn verschillende opmerkingen op te ma-
ken, om het zacht uit te drukken. Ten eerste is de
naam een leugen: dit is geen park. Ten tweede
voldoen de twee beluikjes méér aan de criteria
die het stad voor de projecten hanteert dat het
project zelf (identiteit, openheid, oriëntaite,
...). Als we daarbij nog eens vermelden dat het
buurtcomité ‘Stop de Afbraak’ een alternatief
plan ontworpen heeft, waarbij eenzelfde opper-
vlakte groen komt en er bijna geen huizen moe-
ten wijken, en dat dit plan zonder onderzoek
verworpen is, worden de opmerkingen funda-
mentele vragen- en dan laten we nog onvermeld
dat 500 meter verder de Groene Vallei voor
een derde wordt volgebouwd met exclusieve
luxe-appartementen. Waarom is men er zo op
gebrand een gat te slaan in de wijk, net op deze
plek? Waarom pakt men geen lelijke rijhuizen,
die veel meer plaats innemen, maar zegt men in
de afwijzing van een bezwaarschrift: “Het kan
echter ook niet de bedoeling zijn om alle belui-
ken te bewaren.”?

Waarom wij, en nooit een ander?

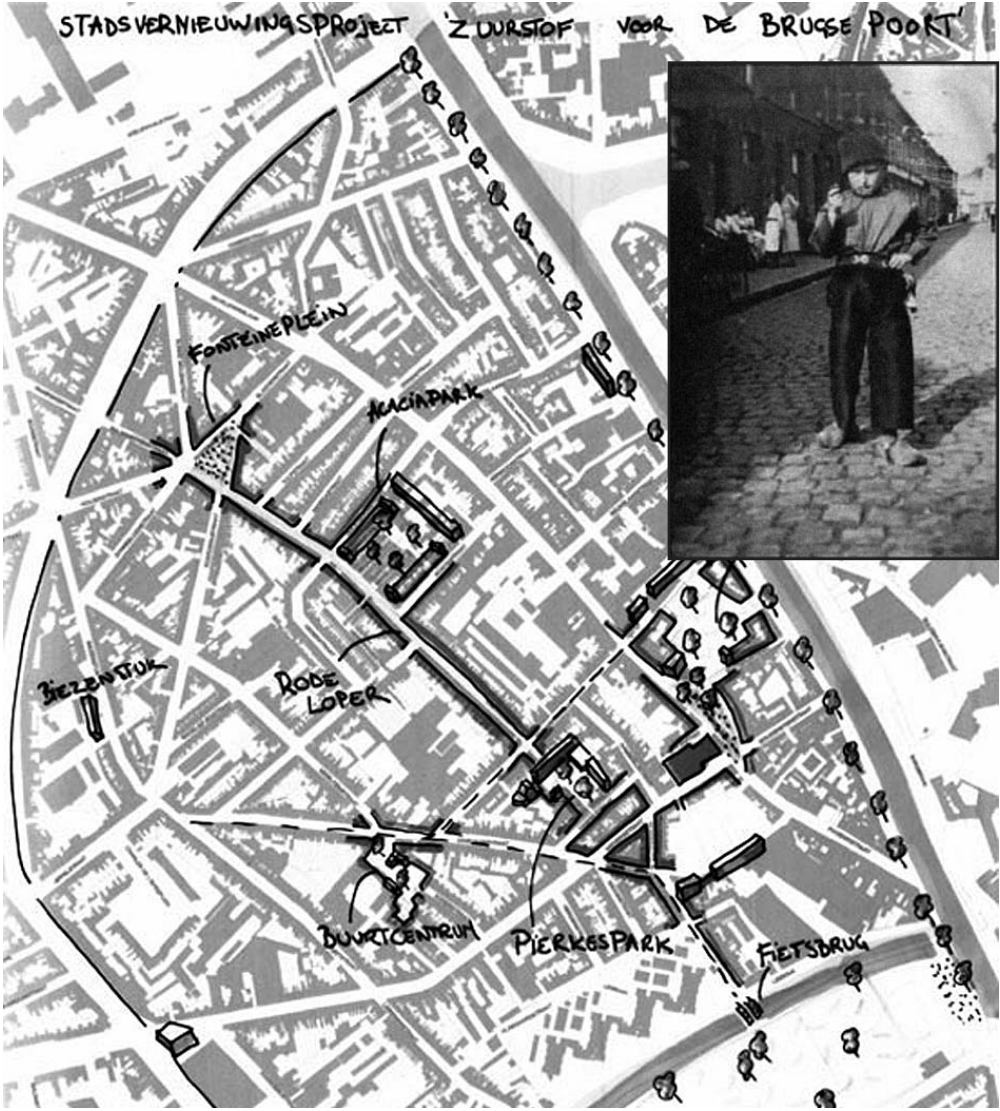
Het antwoord ligt, in het kader van de ‘sociale
mix’, waarschijnlijk in de aard van de bevol-
kingsgroep en niet in de aard van de gebouwen
(die bijna uitsluitend in zeer behoorlijke staat
zijn). De Brunel- en de Sikkelstraat werden
vooral bewoond door mensen die niet interes-
sant waren om “zichzelf te laten regenereren”,
en waarschijnlijk werden zij bedoeld met de
woorden: “de kansarmoede en achterstelling
zijn zichtbaar aanwezig en zorgen voor de nodi-
ge problemen.” Zij waren inderdaad geen “jon-
gere, draagkrachtige gezinnen”, voor wie dit
project expliciet bedoeld is. Dit in tegenstelling
tot de tegenoverliggende beluiken, waar vooral
rijke studenten wonen, en waar de huurprijs nu
reeds met 15% gestegen is in één keer. Naar
eigen zeggen heeft het stadsbestuur de armste
mensen intussen over de ring gehuisvest, in de
anti-sociale woonmastodont “Malpertuis”. De
uitkuis van de wijk is reeds begonnen. Intussen
zijn twee bejaarde ontwordelden gestorven. Een
ervan verklaarde dit jaar nog: “Dit wordt mijn
dood”. Waar de geïlegaliseerden naartoe zijn
weet natuurlijk niemand, en men wil het ook
niet geweten hebben.

Wat ons, kinderen van de vergeten straatjes be-
treft, is het duidelijk: dit is louter en alleen een
sociaal verdringingsproject, dat rijke gezinnen
terug uit de stadsvlucht moet trekken en de soci-
ale huisvestingssector financieel in balans moet
houden.

Voor de mensen, door de mensen

Dit verklaart ook de werkwijze van de stad,
die minstens even brutaal en grondig was als
de geplande sloop zelf. De slachtoffers werden
niet geconsulteerd maar voor voldongen feiten
geplaatst op een informatievergadering. De
grote hoeveelheid bezwaarschriften die binnen
de vereiste veertien dagen ingediend werden,
werden met holle argumenten (openbaar nut,
sociale mix,...) van tafel geveegd. Het alterna-
tief plan werd zonder onderzoek naar de prul-
lenmand verwezen. De onteigeningen gebeur-
den via een spoedprocedure, wat het verzet van
de bewoners onmogelijk maakte. De processen
die toch ingespannen zijn, zullen hun uitspraak
waarschijnlijk na de sloop hebben. Het stads-
bestuur verspreide leugens, als “Het gaat over
enkele woningen in slechte staat die niet meer te
redden zijn.” De plannen werden pas ontworpen
na de onteigening. Enzovoort.
Wij hebben besloten het stadsbestuur niet zo-
maar zijn zin te geven. Op 1 december vieren
wij het feest van een jaar verzet, een jaar bewo-
ning, een jaar bezieling. U bent bij deze uitge-
nodigd om ons te komen helpen met de voorbe-
reidingen.

-- DBP.

*Wij zijn op stap, nog zonder stem, en aan onze voetzolen kleven stukjes straat. We worden ge-
boren in een stad en onze dromen botsen tegen muren aan. We dragen binnenin ons de gevels
mee, het neonlicht, de afvoerpijpen die regen slikken. We beleven de eenzaamheid van leeg-
stand, de vermoeidheid van wachtkamers, de liefde die over pleinen en door lanen wandelt
of zich verschuilt in de beslotenheid van portieken. Ik draag de stad mee als een tweede huid
en ik stuur ze je toe, omgezet in woorden, in dwangvoorstelling, in gevangenis (...) Misschien
gaat het er elders anders aan toe, maar ik betwijfel het, zo zijn alle steden: ze kruipen voort
over het zand, veranderen van gezicht als speelbal van de macht die hen opbouwt, raken ver-
geven van ratten en insecten die worden aangetrokken door de scherpe geur van afwatering,
terwijl de vogels in stilte zitten te wachten op winters en lichtkabels en antennes.*

Norberto de la Torre – Stad in afleveringen

Een greep uit het wonderlijk toverboek van het stadsmanagement

Politiek is simpel, zo ook stadsmanagement: als blijkt dat het samendrijven van armen hun
socio-economische integratiemogelijkheden grondig beperkt, dan steek je er gewoon een
paar rijke mensen tussen. Je kan het zelfs een naam geven: sociale mix.
Dit is dan ook, samen met “bewoonbaarheid”, hét modewoord van het project. In bijna elk
argument, in bijna elke motivatie, vooral van het afwijzen van bezwaarschriften waar geen
enkel rationeel argument tegen mogelijk is, komt het voor. Het is trouwens onderdeel van het
gebruikelijk discours van stadsmanagement in het algemeen. Maar houdt het nu werkelijk
steek? De onderzoeksgroep StADT, verbonden aan de KU Leuven, voert in opdracht van de
Vlaamse overheid onderzoeken uit naar stedenbeleid, met de bedoeling die in bestuursdaden
om te zetten. Het is dan ook vreemd dat net zij brandhout maken van het concept van resi-
dentiële sociale mix: “Recent onderzoek kan niet bevestigen dat sociale mix enig negatief
verband vertoont met sociale uitsluiting. Maarten Loopmans concludeert uit eigen onderzoek
dat netwerken de enige manier zijn om mensen mogelijkheden te bieden, en concludeert
onomwonden: “De bedrieger bedrogen”.
Wat is dan de werkelijke reden van het doordrukken van de sociale mix, desnoods door
zeer drastische maatregelen? Christiaan Kesteloot, een andere onderzoeker, stelt vast dat het
woord enkel in tijden van crisis opgediept wordt. Wanneer er de economie weer aanzwen-
gelt is er geen sprake meer van. Samen met de vaststelling dat de sociale huisvestingssec-
tor door het overdreven optimisme in de jaren ’70, gecombineerd met het nieuwe publiek
(bestaansonzekere inkomens), failliet is, stelt hij het duidelijk: “Achter het discours van de
sociale mix schuilt in werkelijkheid een budgettaire operatie.” Of ook: “Vervang de slechte
betalers.”

Het is evident dat mensen die zichzelf het talent, de intelligentie en de legitimatie toedichten
andere mensen te besturen, hier dus de gemeenteraadsleden en hun personeel, geloven dat
alle heil van de staat komt, en van het kapitalistisch systeem waarin die staat ingebed is:
voor hen kan iedereen in zijn levensonderhoud voorzien en zijn sociale structuren opbouwen
door geld te verdienen en het uit te geven (marktruil). Mensen die dat niet kunnen, krijgen
van staatswege belastingsgeld toegeschoven (herverdeling). De andere manieren, die zeer
gevoelig zijn aan de omgeving en de architectuur, worden uitdrukkelijk onmogelijk gemaakt:
coöperatie in plaats van concurrentie, en het principe van de wederkerigheid: niet iedereen
heeft dezelfde voorzieningen of mogelijkheden, maar door elkaar diensten te bewijzen kan
men comfortabel én sociaal leven onder van kapitaal of staat afhankelijk te zijn.
Dit wordt meestal door kleine ingrepen onmogelijk gemaakt, en waar dat niet voldoende
is gaat men drastischer te werk, tot men bereikt wat we gemeenzaam het “rotterdamplan”
plegen te noemen.

-- DBP.

Stop de sociale collaboratie!

Oproep aan alle organisaties van de sociale sector

Na de officiële ‘Antwerpse dag van verzet tegen extreme armoede’ waarop de politici hun welzijnstroepen inspecteerden, de sociaal-democratische loftrompet lieten schallen en de armen weer eens probeerden te reduceren tot gewillig stemvee, kan ik mijn walging niet langer opkroppen. Nu is voor mij het keiharde, compromisloze bewijs geleverd dat niet alleen de staat een rechtstreekse vijand is van onze strijd voor sociale gelijkheid, maar dat ook de welzijnsorganisaties van de sociale sector een hypocriete rol spelen, in het voordeel van de bestaande orde, in het nadeel van de armen.

Misschien lijkt mijn oordeel op het eerste zicht wat grof, een serieus tikkeltje te hard. Vaak hoor je immers vanuit de organisaties van de sociale sector zelf heel wat ongenoe-gen over de hypocriete kermismolen waar zij mee rondjes op draaien. Maar is er wel sprake van ‘moeten’? Zou het niet kunnen dat het subsidiewater elk vurig engagement voor sociale verbeteringen netjes blust?

Volgens mij spelen de huidige welzijnsorganisaties, net zoals de flikken, een essentiële rol in het laten voortbestaan van sociale ellende, armoede en uitsluiting. Ik hoor voortdurend van sociale werksters (1) dat armoede een structureel probleem is, dat een structurele oplossing behoeft. Ondertussen be-handelen ze elke arme als ‘individueel geval’ en als ‘klant’ (dixit Antwerps OCMW-voorzitster Monica De Coninck, die elke maand 3000 € op haar loonbriefje ziet staan). Van een collectieve en structurele aanpak, laat staan van verzet of strijd, is er geen sprake bij de welzijnsorganisaties. Bang voor het eigen loon, bang voor verlies van subsidies, bang om eindelijk eens tot de kern van het probleem te komen?

Maar ik wil absoluut vermijden om zij die er-voor gekozen hebben zich te bekommeren om hun medemensen met de vinger te wijzen. Ik probeer daarentegen de sociale sector als ‘taalconcept’, als instrument van de staat en de

bestaande orde, aan te vallen. Een sector die een dag van verzet tegen extreme armoede or-ganiseert, waar de lieve heren en dames politici komen verkondigen dat, als het over woningen gaat, ‘buiten een klein percentage, de vrije markt toch wel moet spelen.’ (2) Ja, beste werksters van de sociale sector, zo staan de zaken ervoor. Niks recht op wonen, enkel recht op eigendom van hele huizenblokken en op het verhuren aan schandalige prijzen. Terwijl een ‘samenleving’ die zelfs nog niet aan ieder een dak boven haar of zijn hoofd kan garanderen, haar naam toch maar nauwelijks waard is. Of niet soms?

Ik ben er trouwens van overtuigd dat, ondanks mijn harde woorden, de sociale werksters die dit lezen het met mij eens zullen zijn. Ik weet niet goed hoe ik de status van de sociale sector nu in één woord kan vatten. Collaboratie mis-schien? Collaboratie met een systeem dat ons een dak boven ons hoofd ontzegt (“Eigendom is eigendom!”), dat ons uit onze huizen jaagt (“Ge moest maar betalen!”), dat ons opsluit omdat

we geen officiële papieren hebben, (“Eigen volk eerst. Ge moest maar niet bruin zijn!”) dat ons onze vrijheid, waardigheid en zelfrespect ont-neemt en ons onderwerpt aan stempelcontroles en denigerende gesprekken (“Wanneer gaat ge stoppen met parasiteren en eens iets voor de maatschappij doen?”) en dat onze basisbehoef-ten onderworpen acht aan geld en macht.

Liefdadigheid brengt zeer zeker het einde van sociale uitsluiting niet dichterbij. Liefdadigheid bevestigt de begunstigde in opgedrongen soci-ale categorisering zoals ‘arm’, ‘afhankelijk’, ‘illegaal’. Maar wat de sociale sector –algemeen gesproken – nu doet, is zelfs geen liefdadigheid meer: het is sociale controle. Als je armen net genoeg geeft om de kin boven water te houden, zullen ze de strijd voor gelijkheid niet aangaan. Als je hen van gesprek naar gesprek jaagt, van het ene loket naar het andere stuurt, van transit-woning naar opvangcentrum, dat blijft er letter-lijk geen tijd meer over om nog maar aan verzet te denken.

Zien de sociale werksters dit dan niet? Stemmen zij er soms mee in? Of sluiten ze maar liever de ogen?

Ben ik hier nu aan het pleiten voor een totale stopzetting van alle activiteiten in de sociale sector? Nee, noodhulp is en blijft essentieel als we willen dat er -aan onze kant – geen doden vallen. Als het de sociale werksters werkelijk te doen is om sociale gelijkheid, om een einde van alle uitsluiting en armoede, laten ze dan op z’n minst beginnen met een einde te stellen aan de collaboratie en hypocrisie. Dat ze luidop roepen waar het om gaat. Dat op het einddebat (met de politici) van een dag van verzet tegen extreme armoede aan de toeschouwers niet meer ge-vraagd wordt om hun bek te houden. Dat er ge-schreeuwd en gesmeten wordt, dat er gedreigd en geëist wordt. Dat is de keuze die de sociale werksters zullen moeten maken. Of ze collaboreren met het sy-stem dat de armoede nodig heeft en dus in stand houdt, of ze stellen een einde aan de hypocrisie door hun sociaal engagement serieus te nemen, als een structurele strijd. Een strijd waar geen meer plaats is voor lieve woorden aan het adres van de loodgieters van de subsidiekranen. Anderen zullen mij wel tegenspreken, maar on-danks alles heb ik er toch goede moed in. Ik blijf hopen en erop vertrouwen dat de sociale werk-sters en de welzijnsorganisaties eigenlijk wel echte, diepgaande sociale veranderingen willen. Maar sociale veranderingen komen er nooit in ‘t geniep, nooit via bedelen, nooit via zwijgen. Roeien met de riemen die je hebt? Zonder twij-fel, maar in welke richting en met welke men-taliteit willen de sociale werksters roeien? Stop de collaboratie, stop de hypocrisie. Als je op je knieën zit, is er niemand die luistert.

-- laurent

(1) Sociale werksters: iedereen die werkt in en met de welzijnssector.
(2) Van Dun, woordvoerder voor VLD-kopstuk Ludo Van Campenhout, kraamde dit uit op het einddebat terwijl er mensen in de zaal zaten die net door het OCMW uit hun huis gedonderd waren.

N10: 3 dagen van verzet

Op 9-10-11 november was het weer zo-ver. In Groningen kwamen uit de ver-schillende EU-lidstaten de ministers sa-men die verantwoordelijk zijn voor het migratie- en vluchtelingenbeleid om te praten over integratie.

Het huidige Europese migratie- en asiel-beleid is er voornamelijk op gericht om vluchtelingen en migranten buiten de grenzen van Fort Europa te houden. Wie hier toch een verblijfsvergunning weet te bemachtigen, krijgt niet dezelfde rechten als de EU-burger. De EU wil door middel van gedifferentieerd burger-schap wel profiteren van de arbeidsbijdragen van migranten. Tegelijkertijd ondermijnt ze echter wel het bestaan van deze mensen door hun sociale zekerheden te beperken. Als reactie op de EU-conferentie in Groningen werd er een platform opgericht genaamd N10 (www.N10.nl). N10 zorgde voor een mobilisering naar Gro-ningen door debatten, workshops en betogingen aan te bieden. Op dinsdag 9 november begon het allemaal met ‘De Grote Integratieshow’, een kritisch toneelstuk in het midden van de stad. ‘s Avonds was er een kristalnachtherdenking met toespraken en een fakkeltocht. Ook was er nog een lawaaidemonstratie die probeerde het avondeten van de EU-afgevaardigden op te fleuren. Woensdagmiddag kwam iedereen samen op de Vismarkt voor een betoging. Na-

dat 3 rechtse types werden weggejaagd door de politie en de toespraken gedaan waren, vertrok-ken er zo’n 350 betogers waaronder een tien-tal illegalen, naar het Martini Plaza. Daar ging namelijk de EU-conferentie door. Ondanks de massale politieaanwezigheid kwam de betoging toch vrij vlotjes tot in de buurt van de Martini Plaza. Daar stuite de betoging op een hek met bijhorende politie. Omdat het hek op het offi-ciële toegelaten traject stond, begon men hier-tegen slogans te roepen. Als snel werd het hek gedeeltelijk geopend en kon de betoging verder gaan. Maar niet zonder eerst de graaiende han-

den te ontwijken van de politieagenten die aan het hek stonden. Deze probeerden gretig maar weinig succesvol pancartes en ander politiek materiaal in hun bezit te krijgen. De sambaband die meeliep mocht niet voorbij het hek waar-schijnlijk omdat ze binnenin de Martini Plaza te horen zou zijn. Vervolgens liep de betoging door naar een tweede hek met bijhorende poli-tie. Dit hek stond op een zestigtal meter van de Martini Plaza. Hier verzamelde de betogers die ondertussen al met meer als 500 waren zich en begon men slogans te roepen. Na een halfuurtje liep een groepje politie agenten in de groep met

actievoerders. Om onduidelijke redenen wilden ze iemand arresteren. Maar omdat de actievoer-ders een sterk samenhangend blok vormde kon men dit voorkomen. Om de boel vreedzaam te houden, want er liepen nog altijd illegalen mee, vertrok de betoging niet lang daarna richting het centrum van de stad. Om daar dan te ontbinden. Rond 20 uur verzamelde een vijftigtal actie-voerders om een lawaaidemonstratie te houden aan de Aa-kerk, hier waren de Eu-afgevaardig-den aan het dineren. Nog niet eens aan Aa-kerk aangekomen werd de demonstratie uit elkaar gedreven door de bereden politie en een per-soon opgepakt. In het holst van de nacht vond er een verrassingsdemonstratie plaats bij het ho-tel, waarbij 5 mensen zijn gearresteerd. Donder-dag waren er workshops en normaal gezien een streetparty maar omdat er problemen waren met de geluidsinstallatie werd er een lawaaidemon-stratie in de plaats voorzien. Deze vond plaats aan het politiekantoor waar de arrestanten vast-zaten. ‘Toevallig’ werden die juist vrijgelaten. Later die dag volgde zoals de voorbije 2 dagen nog lezingen, volkkeukens en optredens. N10 en andere hebben er een drukke drie dagen van gemaakt die de andere kijk gaf op integratie, mi-gratie etc. Wat misschien wat tegenviel was de lage opkomst uit het buitenland maar volgend jaar in juli is er nog een top in Schotland.

-- Fort Europa – Ya Basta

Kraakverzet in Aalst

Interview: de Zwarte Hand

Omdat er nu ook in Aalst gekraakt wordt en we de ervaring van verzet -nu ook in de kleinere steden- van dichtbij willen opvolgen, interviewden we het kraakcollectief ‘De Zwarte Hand’ uit Aalst.

Waar haalden jullie de inspiratie om nu ook in de ajuinenstad een kraakcollectief te starten? Zijn de andere steden waar er gekraakt wordt (A’pen, Gent, Leuven, etc) een inspiratie geweest? Hoe staan jullie tov andere radicaal-linkse strijden zoals bv die voor vrije migratie, dierenbevrijding of antipatriarchale strijd?

Inspiratie? Om het met de woorden van Assata Shakur te zeggen [1] “(...) the only way to live on this planet, with any human dignity, at this time, is to struggle.”. Voor ons lijkt het vanzelfsprekend, maar waarom lijken dan zoveel mensen tevreden met het najagen van geld en utilitaire dingen? Velen die niet meer beseffen dat bij de slager het vlees in de toonbank komt van levende wezens? Of dat “hun” welvaart ten koste gaat van 3/4 van de (nog duidelijker) uitgebuite mensheid? De propagandamachine draait steeds beter, het in slaap wiegen van het denken volgt steeds meer de Amerikaanse evolutie, de groepen die zich luidop vragen stellen

worden vermarginaliseerd en de essentie haalt steeds minder “het nieuws”. De enige manier om dit tegen te gaan is mensen te informeren en ze duidelijk te maken dat er een alternatief bestaat, voor ze beginnen met werken of naar de grootsteden vertrekken om te studeren. Voor kraken betekent dit concreet dat een zinvolle strijd, voor zelf-georganiseerde huisvesting - dankzij een combinatie van politierepressie en desinformatie door de VRT/VTM- door de massa als een ver-van-mijn-bed-show wordt gezien. Wat men niet kent, is erg makkelijk als een criminele junkiebedoeining af te doen. De bewustwording dat je iets wil doen aan de huidige wereldorde kan zo snel toeslaan, of het nu gebeurt na het zien van politiegeweld, bij het lezen van beschreven wantoestanden uit het verleden die grote overeenkomsten vertonen met de huidige gang van zaken... of bij een goeie babbel in één van de vele volxkeukens in Gent. Zoals het artikel in Nar.189 besluit, is de ruimte veroveren waar we ons kunnen ontplooiën maar de eerste stap om meer mensen te bereiken.

In de tekst die verscheen in De Nar 189 stond dat de eerste kraak oa gericht was tegen de voortdurende expansiedrang van de stad. Is er ook in Aalst sprake van een bevolkingspolitiek die tot doel heeft om de minder rijken en niet-zo-blanken uit het centrum en uitein-

delijk uit de stadsgrenzen te jagen, zoals dat oa het geval is in Antwerpen-Noord, en zoals reeds bijna volledig voltooid in het uitgezuiverde Leuven?

Aalst is een dode stad (zoals Mechelen). Buiten de kantoor- en schooluren is er in de binnenstad nauwelijks activiteit. Veel mensen sluiten zich op. Vandaar het succes van het VB. De bevolkingspolitiek hier is er vooral op gericht om het seniorenpubliek dat de vele tavernes en winkels in de Aalsterse binnenstad bezoekt een zo rustig mogelijke dag te bezorgen. De armere bevolkingsgroepen -zoals laaggeschoolden en migranten- worden samengehokt in de buitenwijken van de stad, terwijl degenen mét poen in de deelgemeenten gaan wonen (cfr. Burgemeester De Maght). Door de industrieële geschiedenis van de stad zit je dan nog met een hoop zonevreemde bedrijven in het centrum (zoals De Kegel NV). De gelijkenissen met de sociopolitieke 19e eeuwse toestanden die beschreven worden in Daens zijn soms nog angstwekkend herkenbaar.

Bij de vorige verkiezingen is het Vlaams Blok de grootste partij geworden in Vlaanderen. Het lijkt erop dat dit vooral stemmen waren gericht tegen het parlementair-democratische establishment. Hoe zien jullie de strijd tegen de opkomst van de bruine pest?

Veiligheid, racisme, xenofobie zijn de “main strategies” van het Blok in Aalst, alhoewel het aantal aanwezige kaderleden van het Blok in Aalst een erg marginale groep is. Voorts probeert het blok, naar analogie met het “Antwerpse” model zoveel mogelijk te infiltreren in de stadsadministratie, OCMW en politie. Gezien het kleine aantal “kaderleden” met enige politieke competentie [2] parasiteert het blok enerzijds op de grote groepen protest/foertstemmen vanuit de wijken, maar richt het zich ook op de inwoners van deelgemeenten.

Hoe gaat het ondertussen met het pand in de F. Van Der Nootstraat, zijn er al plannen voor een eventuele nieuwe kraak?

Aan de kraak in de Van Der Nootstraat is er een tijdje geleden ongewenst bezoek komen opdagen: De Kegel and friends (enkele ambtenaren van Volksgezondheid - “toevallig” ook een VLD-bevoegdheid in Aalst?) die onder politiebegeleiding (op DK’s verzoek) een kijkje wilden nemen in het pand. We hebben hun vriendelijk verzocht om in de toekomst met ons een

afsprake te maken. Later die dag volgde nog een hilarische scène met André (zaakvoerder van NV De Kegel, eigenaar van het pand) zelf met als voornaamste sensatie’s een bulldozer, flikken, modderspatten op één van de bedrijfswagens, “vandalisme”.

Dit interview werd afgenomen op 15/10/04.

Voetnoten:
[1] Wie is? <http://www.firethistime.com/en/assatashakur.htm>
[2] De enige 2 blok-tenoren van belang in Aalst: Read and laugh/cry: <http://www.karimvanovermeire.org>, <http://www.steveherman.nu>

Hier volgt nog een samenvatting van een persbericht van 29/10/04

Het gekraakte huis in de F. Van Der Nootstraat werd vrijdagochtend 24/10 circa 7u ontruimd door een 20-tal politieagenten, met de hulp van personeel van De Kegel Brandstoffen NV. Dit gebeurde zonder voorafgaande verwittiging. Het krakercollectief ‘De zwarte hand’ stelt zich vragen bij het inzetten van een dergelijke politiemacht en bij de verbale agressie van arrogante gerechtsdeurwaarder van dienst Roeland Boudewijn.

De Zwarte Hand kraakte direct na de ontruiming een ander pand, maar ook dat werd al na een paar dagen ontruimd. Toch blijven de meisjes en jongens van De Zwarte Hand niet bij de pakken zitten: kraken gaat door, ook in Aalst!

DUIZEND BOMMEN EN GRANATEN!

Huis-, tuin- en keukensabotage

Als je aan sabotage denkt, moet je altijd één zaak goed in het oog houden: je moet jezelf de vraag durven stellen of je sabotagedaad in een sociale strijd ingebed is. Dit wil zeker niet zeggen dat je alleen maar sabotage mag plegen als er een massabeweging achter je staat. Maar jezelf even afvragen of je motivatie wel strookt met de woorden die je erop plakt kan zeker geen kwaad. Als je sabotage niets te maken heeft met sociale strijd en eerder ‘spielerei’ is en je dit toch als ‘sociale strijd’ probeert te verkopen, breng je ongewild de mensen die wel op een serieuze manier met sociale strijd bezig zijn in gevaar... Om de sabotagereceptjes van hieronder een beetje te kaderen: bij onze noorderburen wordt er al een tijdje actie gevoerd rond het dierproevencentrum BPRC. Deze plaats van ‘wetenschappelijk’ dierenleed wordt gesponsord door de bank ABN-AMRO. In tussentijd zijn er zowel in Nederland als in Engeland verschillende bankautomaten onklaar gemaakt, deuren onbruikbaar gemaakt,...

TIPS:

- Gebruik altijd handschoenen. Geef de flikken je vingerafdrukken niet cadeau.
- Ga er altijd vanuit dat je gefilmd wordt. Ook al kan je in de omgeving van de plek van je sabotagedaad geen Big Brother-apparatuur ontdekken: het is beter voorkomen dan genezen.
- Pas ook op voor mensen met net iets te veel burgerzin. Ze zouden jouw crimineel gedrag wel eens heel snel kunnen melden aan de flikken. De mobiele controlesystemen zoals GSM’s zijn een geduchte vijand.
- Om herkenning te voorkomen, is het beter om niet in je dagdagelijkse outfit wat sabotage te plegen. Wees voorzichtig creatief en verkleed je!
- Pas op voor directe verbanden die er kunnen gelegd worden tussen een sabotagedaad en jouw persoon. Je persoonlijke handtekening achterlaten op een vernietigde bankautomaat is dus geen goed idee.

Eerste receptje: Maak eens een bankautomaat onklaar!

- Je begeeft je naar de dichtstbijzijnde doe-het-zelfzaak. In de rayons zoek je een spuitbus ‘isolatieschuim’. Probeer proletarisch te winkelen: zo sla je twee vliegen in één klap.
- Als de nacht dan gevallen is, vermom je jezelf als ‘geldafhaalster’. Je plaatst het slangetje van je spuitbus ofwel op de bankkaartgleuf, ofwel op de gleuf waar normaal de bankbriefjes tevoorschijn komen.
- Het isolatieschuim dat je in de bankautomaat hebt gespoten, zal binnen enkele minuten uitzetten. De bankautomaat is uitgeschakeld!

Tweede receptje: Lijm eens een deur dicht!

- Stel je voor: je beste vriendin/vriend moet over enkele dagen op gesprek bij de RVA. Natuurlijk weet je dat ze zijn of haar uitleg over arbeidsethos niet zullen pikken.
- Je pakt uit je schuif met sabotagespullen een tube secondelijm. Andere soorten lijm die in staat zijn om metaal aan elkaar te bevestigen, kunnen er ook mee door.
- Je plaatst je tube lijm op het slot (waar de sleutel in moet) en spuit voldoende lijm in het slot. Zorg dat je je vingers niet aaneen lijmt!
- Tweede mogelijkheid: als de deur openstaat smeer je lijm op de deurpost en de deur zelf. Dit kost meer tijd maar hierdoor zullen ze de hele deur moeten uitbreken.
- Je vriend/vriendin kan op je gespreksdag rustig uitslapen: het zal zeker enkele uren kosten om die deur open te krijgen. Waarschijnlijk zal zelfs het slot vervangen moeten worden!

(We vallen in herhaling, maar wees erop beducht dat eventuele directe linken tussen sabotage en personen erg gevaarlijk kunnen zijn...dit voorbeeld komt dan ook in de categorie ‘eerder risicovol.’ Trouwens, hoe minder personen er op de hoogte zijn van je sabotageaxie, hoe beter!)

-- A. Tuizentfloot.

VEGAN DELI-CORNER

Er lag eten voor uw deur slecht te worden. Wat een zonde... Gelukkig bekommert Het Pompoenbevrijdingsfront zich over uw eten en de mensen die het goed kunnen gebruiken. U kunt weer met een gerustliefdadig hart gaan slapen.

Steeds tot uw dienst,
HET POMPOENBEVRIJDINGSFRONT

Naar aanleiding van het oogstfeest van het Pompoenen BevrijdingsFront! (PBF!) heeft de vegan deli-corner de allures aangenomen van een bescheiden pompoenen-special. We kunnen onmogelijk meegaan in het Halloween opbod; vraatzucht in duizend-en-één nuances, maar... Vorig jaar werden er reeds meer dan 300 oneigenlijk gebruikte pompoenen ontvreemd en in de soep gedraaid. En zie, in het oktobernummer lanceerden we een nieuwe uitdaging (zie : ‘Alle pompoenen vrij!’ in de rubriek Duizend bommen en granaten, De Nar 189, p9). De beloofde recepten vindt u intussen hieronder en op de nieuwe PBF!-webstek (<http://www.denar.be/pbf/> bevat de beginselverklaring, contacten, receptjes...). Geloof me gerust; hoe meer het PBF! steelt, hoe groter de hap scheelt!

Belangrijk om weten is dat het succes van het PBF! niet lang zonder tegenreactie bleef. Op de meeste van deze reacties (bv: “Ze zouden het toch gewoon kunnen vragen”) wordt er afdoend geantwoord in hoger genoemde beginselverklaring en bijbehorende tekst (zie dus De Nar 189 en/of de webstek). Hier wens ik mij te beperken tot een smerige truc die als doel heeft de herverdeling van de bevrijdde pompoenen zelf te bemoeilijken, te ondermijnen. We wezen er eerder al op dat het handig is om diskreet op zoek te gaan naar organisaties die mogelijks geïnteresseerd zouden kunnen zijn in de verwerking en de herverdeling van de pompoenen. Belangrijk hierbij is dat de actieve PBF!-kern zelf uit beeld blijft, dat er geen mediatisering van de diefstalaxies is, dat de pompoenen zonder financieel profijt herverdeeld worden, en dat indien mogelijk gelijkaardige bestaande projecten ondersteund worden (Food not Bombs!, volx- of buurtkeukens, directe axes,...).

Vermits het PBF! tot op heden grotendeels uit beeld wist te blijven en de communicatie via Food not Bombs!-leuven (PB 80, 3000 Leuven 3) verliep, heeft men geprobeerd om de herverdeling zelf te breken. De smerige truc waarover sprake was, had als doelstelling het werk van FnB!(-leuven) te bemoeilijken door berichten de wereld in te sturen over oneetbare/giftige pompoenen en dito soep. Gelukkig richt FnB! zich vooral tot mensen die meer nood hebben aan een stevig hete soep, dan aan smaakloze horrorverhaaltjes (bv. stand aan de stempelcontrole, bij vluchtelingenexasies,...). Edoch, voor alle duidelijkheid: alle pompoenen zijn eetbaar! Ik herhaal: alle pompoenen zijn eetbaar, alsook hun schil. Alleen met dat laatste moet je een beetje oppassen; je weet nooit welke smeerlapperij er op “sierpompoenen” wordt gespoten. De binnenkant is echter steeds en overall 100% safe, wat men ook moge beweren. Kan men geen gif spuiten in een pompoen? Ja, net zo goed als in babyvoeding. Van vergiftigde pompoenen zijn gelukkig nog geen voorbeelden bekend, van vergiftigde babyvoeding spijtig genoeg wel!

Pompoenen zijn niet alleen eetbaar, ze zijn ook zeer voedzaam. Belangrijk is bijvoorbeeld de grote hoeveelheid foliumzuur dat de meeste pompoenen bevatten, vaak een probleem voor veganistes (zeker bij zwangerschap). Pompoenen eten is dus de boodschap!

*Smakelijk en laat ze leven,
-- het ongedierte in de keuken.*

*PS: Vergeet nooit dat er maar één gouden regel is in de keuken: niks moet, alles kan! Varieer dus naar hartelust, maar experimenteer misschien vooral als je geen hongerigen op bezoek hebt. (noot van een ervaringsdeskundige in het culinair experimenteren.)
Reeds verorberd: Hot tortilla & Tzatziki (Nar 188), gevulde tomaten (Nar 189)...*

RECEPTEN...

Pompoensmeersel (voor grotere groepen)

ingrediënten:

3/6 vol. bevrijde pompoenen • 1/6 vol. groenten naar aanbod (bv: uien, wortelen, prei, selder, aardappelen, knolselder, savooi-, bloemkool, tomaten, paprika's, courgetten, erwten,...) • 2/6 vol. droge linzen (liefst roze gepelde linzen, anders neemt men best wat minder linzen) • bouillon (liefst kookvocht) • water • plantaardige olie • look • harissa • verse koriander • komijn • laurier • tijm • evt. noten • peper & zout

bereiding:

- 1) Snij de pompoenen in stukken (zie hoger). Kuis en snij de andere groenten in kleine stukjes (hou wat rekening met kooktijden: dit kan door de groenten niet allemaal tegelijk toe te voegen of door de dikte van de stukjes van groente tot groente te laten variëren). Was en controleer de linzen. Zet de pompoen en de linzen voor een tiental minuten te koken.
- 2) Opgepast: neem een pan die diep genoeg is om alle ingrediënten in te doen, die verder niet te snel aanbrand en waarin vlot tot op de bodem kan geroerd worden. Bak hierin de stukjes ui tot ze glazig zijn. Voeg vervolgens de andere groenten, de pompoen en de linzen toe. Vul tot op 3/4 hoogte van de groenten met kookvocht of bouillon en water. Voeg de komijn, look, laurier, tijm en ev. stukjes (gebakken) noten toe. Deksel er op en laten koken maar.
- 3) Laat koken en roer regelmatig eens goed door. Voeg indien nodig nog wat water toe. Laat alles plat koken (een smeerbaar geheel), verwijder de tijm en laurier en werk af met de verse koriander, peper, zout en harissa. Laat al roerend voorzichtig verder inbinden op een zacht vuurtje zonder deksel.

Pompoenensoep (voor grotere groepen)

ingrediënten:

3/4 vol. bevrijde pompoenen • 1/4 vol. groenten naar aanbod (bv: uien, wortelen, prei, selder, aardappelen, knolselder, savooi-, bloemkool, ...) • bouillon (liefst kookvocht) • water • plantaardige olie • look • verse koriander of peterselie • laurier • tijm • peper & zout • kleine pasta (bvb. vermicelli)

bereiding:

- 1) Tenzij je zeker bent van de herkomst van de pompoenen en van het feit dat een goede schrobbeurt volstaat, dienen de pompoenen geschild te worden. Snij de pompoenen in kleinere stukjes en verwijder te melig vruchtvlees en pitten (kunnen gedroogd en bewaard worden en bv. toegevoegd worden aan brooddeeg).
- 2) Hak de rest van de groenten fijn. Zet de uien op een zacht vuurtje in een weinig olie en haal ze terug van het vuur eens ze glazig zijn. Verwarm intussen in een grotere pan water met wat bouillon of wat kookvocht.
- 3) Zet de pompoen aan het koken en voeg na vijf minuutjes de andere groenten toe. Bind de laurier en de tijm samen en laat meekoken. Zorg dat de pompoen volledig onder water zit. Voeg indien nodig nog wat water toe, maar maak er geen ‘bouillon au parfum de citrouille’ van.
- 4) Als alle groenten zacht zijn gekookt, verwijder je de kruiden. Mix het geheel en voeg wat peper en zout naar smaak toe. Afwerken kan met wat verse blaadjes koriander en/of peterselie.
- 5) Je kunt ook nog ‘lettertjes’ (pasta) en/of sojaroomb toevoegen. Beiden worden best pas toegevoegd voor bediening. Vermijd dat je zelfde pot gaat moeten heropwarmen met pasta in, de soep blijft dan maar verdikken.

kNarrig

KUNSTMATIG LEVEN: Big Brother Forever is in aankomst in Duitsland. Een volledig dorp is in opbouw waar de ‘reality’-TV- helden verschillende decennia lang zullen leven, permanent onder het oog van de camera's.

ONTSNAPPEN AAN KUNSTMATIG LEVEN: In Japan zoeken jongeren elkaar op via het internet om samen zelfmoord te plegen. Jaarlijks maken 34.000 Japanners een einde aan hun leven via zelfdoding.

VLAAMSCH WROK: Emiel Goelen zetelt op z'n zonnebank bruinst voor het Vlaamsch Blok als expert in een commissie rond overheidscommunicatie. In zijn programma ‘Op de koop toe’ prees de corrupte ScheefSmoelen de TV starende consument produkten aan in ruil voor extra-tjes van de fabrikant. Na zijn ontslag bij de VRT vervulde hij een pr-functie in de luchtvaartmaatschappij waar Freddy van Gaever (Vlaamsch parlamentslid voor het Blok) aan het hoofd stond.

VLAAMSCH WROK BIS: Het Blok wierf voor dezelfde commissie ook de gevallen BV Reddy de Mey aan. Deze ex-psychiatrische patiënt die zijn vrouw mishandelde, werkte voordien mee aan ‘zwart op wit’, het racistische radioprogramma van blokker Jurgen Verstrepen.

FUNDAMENTALISME: Rocco Buttiglioni, voormalig politiek rechterarm van de paus, werd geweigerd als voorzitter voor de euro-commissie voor justitie, veiligheid en vrijheid. Deze Italiaan noemde homoseksualiteit een zonde en homoseksuelen de dragers van morele gestoordheid. Het huwelijk is volgens hem een instituut dat vrouwen de mogelijkheid biedt kinderen te krijgen en de bescherming van een man te genieten. Berlusconi, die talrijke vreugdesprongen nam na Buttiglioni's uitspraken, vindt dat de weigering naar fundamentalisme ruikt.

FASCISTOÏDE VLUCHTELINGEN-BELEID: De Beaufort 8 zoekactie naar ‘illegalen’ in en rond de haven van Zeebrugge leverde de politie in twee weken tijd 183 arrestanten op. Omdat de gesloten asielen centra te klein zijn, werden zij niet allemaal opgesloten. Een boze reactie van de Brugse burgemeester Moenaert aan het adres van minister van binnenlandse zaken Patrick Dewael heeft ervoor gezorgd dat deze laatste 80 extra plaatsen in de gesloten centra zal creëren door het aanwerven van 83 extra personeelsleden.

FASCISTOÏDE VLUCHTELINGEN-BELEID BIS: Op de werf van het nieuwe gerechtsgebouw in Antwerpen werden 3 Roemenen gevonden zonder werkvergunning en opgesloten om gedeporteerd te worden. Een gelijkaardige gestapo-actie leverde op een werf in Brussel 11 bevelschriften tot het verlaten van het land en 5 deportaties op. En de bouwheer die boerde verder.

HUISVESTING? Waar eens het kraakpand aan de Franse Vaart in Gent was, komen nu luxe-appartementen, te koop voor 125.000 euro tot 325.000 euro.

HUISVESTING? BIS: Het Vlaamse Gewest stort 623.312,75 euro leegstandsbelasting terug aan eigenaars van leeg- > p.9

We weten nu wat communisten zijn...

De strijd van de Mahknovchina tegen kapitaal én staat in 1918-1921

De Russische Revolutie van 1917 is de geschiedenis ingegaan als de geboorte van een afgrijselijk staatskapitalisme. Nochtans moesten de Bolsjewieken(1) alle middelen uit de kast halen om de revolutie te verkrachten en te knechten. De boeren, arbeidersters en soldaten waren in opstand gekomen onder kreten van ‘Alle macht aan de raden’ en ‘De fabrieken aan de arbeidersters, het land aan de boeren’. Om het kort te stellen: de Bolsjewieken hebben van de revolutie gebruik gemaakt om hun programma, ‘Alle macht aan de Communistische Partij’, te verwezenlijken. Dit gebeurde niet zonder slag of stoot, zoals men wel eens laat uitschijnen. Eén van de haarden(2) van diepgaand verzet was de Mahknovchinabeweging in de Oekraïne...

Na de eerste opstand in 1905 die in Groot-Rusland een parlementair regime als resultaat had, bleef het revolutionaire vuur gloeien. Boeren, arbeidersters en soldaten waren niet tevreden met de ‘democratische hervormingen’. Ondertussen eiste ook de Eerste Wereldoorlog haar tol aan de bevolking. Het revolutionaire vuur zou door het verzet tegen die massaslachting alleen maar aangewakkerd worden. Verschillende partijpolitieke strekkingen probeerden die ontevredenheid te kanaliseren in stemmen: de communistische Bolsjewieken onder leiding van Lenin, de veredelde sociaal-democratische Sociaal-Revolutionairen en Mensjewieken en dan nog een hele rits burgerlijke en nationalistische partijen. Daartegenover stonden anarchistenes, autonomen en opstandelingen. In oktober 1917 kwam het tot een massale uitbarsting: paleizen werden bestormd, officieren afgezet, kapitalisten verjaagd. De arbeidersters organiseerden zich in vrije raden (‘sovjets’), de boeren begonnen onmiddellijk met onteigeningen van grootgrondbezitters en de muitende soldaten weigerden nog langer als slachtvee naar het front te gaan (3). Aan het Oekraïense front waren de opstandelingen bijna allemaal boeren uit de laagste strata van de bevolking die onmiddellijk de strijd aanboden tegen het Hetmanregime. Het Hetmanregime was de conservatieve regering van de Oekraïne dat colaboreerde met de Duitsers tegen Rusland.

De Bolsjewieken, die na het verlies van de verkiezingen die ze zelf georganiseerd hadden een staatsgreep pleegden, sloten vrede met de contrarevolutionaire Duitse keizer. Het vredespact van Brest-Litovsk leverde de Oekraïne, de Baltische staten en nog heel wat aangrenzende gebieden van Rusland over aan de Oostenrijkse en Duitse troepen. Die lieten dit cadeau niet onbetuigd en installeerden in de Oekraïne een vazal-

regime van economische plundering. De opstandige boeren werden uitgezogen en onderworpen aan keiharde terreur en ontbering. In juni 1918 keert Nestor Mahkno, verrijkt met de ervaringen van anarchistenes daar, uit Moskou terug naar zijn kameraden in de regio Gulya-Polje. Zij beginnen, ten midden van een losbarstende opstand van de boeren, met de organisatie van opstandige partisanendetachementen. Vanaf dat moment is er in de hele Oekraïne geen enkele Duitse officier, landeigenaar of staatsambtenaar meer veilig voor de guerrilla-acties van de partizanen. Duizenden collaborateurs en vijanden van de opstandige boeren worden genadeloos over de kling gejaagd. Na enkele maanden valt het Hetman-regime en trekken hun Duitse beschermtroepen zich terug. Ook de nationalistische troepen van Petliura worden door de Mahknovchina, geholpen door een aantal detachementen van de lokale afdeling van de Communistische Partij, verdreven. De Oekraïne was staatsloos. Wat overbleef waren de opstandige boeren en hun Mahknovchina...

De opstandige boeren plukten de vruchten van hun opstand en organiseerden zich in vrije communes, waar voor autoriteiten geen plaats was. In januari 1919 belegden zij een eerste regionaal congres. Ondertussen groepeerden contrarevolutionaire troepen onder leiding van de Witte generaal Denikin zich aan de grenzen van de vrije regio (4). Als antwoord op een oproep van het tweede regionaal congres tot vrije en gelijke mobilisatie, stroomden duizenden opstandelingen toe om de Mahknovchina te versterken. Na drie maanden vechten tegen een veel beter uitgeruste vijand sloegen zij erin om de Witten terug te drijven. Op dat cruciale moment begint het communistische persapparaat een scheldcampagne tegen de Mahknovchina. Generaal Dybenko van het Rode Leger veroordeelt het derde regionale congres van boeren en opstandelingen als contrarevolutionair en onwettelijk. Enkele weken later komen enkele Bolsjewieke hoogwaardigheidsbekleders hun complimenten overbrengen aan de opstandige boeren in de Gulya Polje-regio, terwijl op hetzelfde moment een aanslag op Mahkno wordt uitgedokterd. Ondertussen doet het communistische persapparaat verder haar best om de arbeidersters en soldaten van de Sovjetunie voor te bereiden op een gewapende overval op de vrije regio...

De plannen van de Sovjetautoriteiten komen in het gedrang door de opstand van Grigorev in ‘hun’ territorium. Grigorev was een avonturier, die teerde op het ongenoegen van de boeren en de arbeidersters over de Sovjetautoriteiten. Hij maakte zich schuldig aan meerdere pogroms tegen mensen van joodse afkomst. Met een aantal vertrouwelingen reisde Mahkno naar het gebied waar Grigorev opereerde. Na de geruchten over

pogroms en autoritaire willekeur te hebben getoetst aan de feiten, executeren ze Grigorev publiekelijk. Een groot deel van de opstandelingen van Grigorev sluit zich daarop vrijwillig aan bij de Mahknovchina...

De vrije regio wordt op dat moment eveneens bedreigd door het tweede offensief van de Witten. De Sovjettroepen verlaten op commando van hun bevelhebbers hun stellingen zonder te hebben gevochten, waardoor zij de regio volledig uitleveren aan de contrarevolutionairen. Om dit te legitimeren, vaardigt opperbevelhebber Trotski een telegram uit dat de hele Mahknovchina buiten de wet stelt. Volgens iemand uit zijn directe entourage stelde Trotski “dat het beter is de hele Oekraïne over te leveren aan de Witte generaal Denikin, dan een verdere groei van de Mahknovchina toe te laten.” Enkele eenheden van het Rode Leger lanceren rond die tijd hun eerste overval op de Gulya Polje-regio, maar worden teruggeslagen. Vele Rode soldaten lopen over naar de Mahknovchina. Om het hoofd te kunnen bieden aan de Witte vloedgolf, boden de commandanten van de Mahknovchina aan zich te scharen onder het opperbevel van het Rode Leger met behoud van hun eigen structuren en principes. Zo wilden ze bekomen dat ze niet langer in de rug werden aangevallen. De generale staf van het Rode Leger, totaal verrast door de omvang van de Witte invasie, namen dit aanbod maar al te graag aan.

Na vier maanden van terugtocht behalen de Mahknovchina een beslissende overwinning op de Witten. Vele ex-Witte soldaten, aangegrepen door het revolutionair enthousiasme van zowel de Mahknovchina als van het thuisfront(5), vervoegen de rangen van de Mahknovchina. Het teruggedrijven van de Witten en de herovering van de Oekraïne in de herfst van 1919 valt dan ook volledig toe te schrijven aan de Mahknovchina. De generale staf van het Rode Leger geeft aan de Mahknovistische detachementen een absurd order om naar het Poolse front te verhuizen. Natuurlijk weigeren de Mahknovchina. Het Rode Leger valt de Mahknovchina voor een tweede maal in de rug aan en drijven hen terug tot in de Gulya Polje-regio. Hun inval gaat gepaard met verschillende pogingen tot moord op Mahkno en andere commandanten van de Mahknovchina.

In de zomer van 1920 begint het derde offensief van de Witten onder leiding van generaal Wrangel. Weerom proberen de Mahknovchina te voorkomen dat ze op twee fronten moeten vechten. Zonder enige illusies van duurzaamheid te koesteren, sluiten ze een akkoord met de Sovjetautoriteiten. Het akkoord bevat naast de beëindiging van de onderlinge vijandelijkheden, ook de afspraak tot vrijheid voor alle anarchistische gevangenen in de hele Sovjetunie en de vrijheid van de boeren en de arbeidersters om in de vrije regio van de Oekraïne eigen instellingen van federatief zelfbeheer te organiseren. In ruil voor die laatste toegevingen beloofden de Mahknovchina overgelopen Rode soldaten niet op te nemen in hun detachementen en zich te plaatsen onder de generale staf van het Rode Leger. In de Sovjetunie heeft er nooit iemand geweten dat er zo’n akkoord was: de communistische pers heeft de publicatie ervan, nochtans een voorwaarde van het akkoord, blijven uitstellen...

Nadat Wrangel’s troepen waren teruggeslagen, verbreekt het Rode Leger op 26 november 1920 het verdrag en wordt Gulya Polje omsingeld. De Mahknovistische detachementen die op de Krim Wrangel hadden verjaagd, werden bijna volledig uitgeroeid. Toen ze terugkeerden naar de Gulya Polje-regio, zei de commandant van de gedecimeerde detachementen tegen de boeren die hen verwelkomden: “Ja kameraden, we weten nu wat de communisten zijn.”

De daaropvolgende strijd van de Mahknovchina tegen de Bolsjewieken kende overwinningen en verliezen. Maar na maanden van voortdurend vechten tegen een numeriek sterkere vijand, is het verzet van de Mahknovchina gebroken en stak Mahkno met enkele tientallen overgebleven kameraden op 28 augustus 1921 de Dnister-rivier over naar Roemenië. De volgende jaren zouden ze voortdurend van de ene cel in de andere terechtkomen tot ze uiteindelijk in Parijs aanbelden. Mahkno’s lot zal er niet op verbeteren: door de jaren van pure miserie en armoede die op zijn aankomst in Parijs volgen, sterft hij uiteindelijk van ontbering en uitputting.

Eigenlijk spreekt dit -onvolledige- historische overzicht voor zich. Strijdend voor vrijheid en gelijkheid tegen de contrarevolutionaire troepen van het Westers kapitaal en de reactionaire keizers, tsaren en parlementen(5), werden de Mahknovchina keer op keer verraden door de communistische leiders. Om het waanbeeld van de opstandelingen als zijnde loutere guerrilla’s tegen te gaan, proberen we nu even dieper in te gaan op de sociale verwezenlijkingen en inhoud van de opstandige beweging tijdens de jaren 1918-1921, toen de Oekraïne de facto staatsloos was...

Eerst en vooral is het belangrijk op te merken dat de strijdende Mahknovchina en de overige opstandige boeren een organisch geheel vormden. Zonder de materiële en mentale steun van de boeren zouden de Mahknovchina niet hebben kunnen bestaan. De Mahknovchina bestonden dan ook quasi volledig uit mensen uit de laagste sociale strata van de bevolking. Niet moeilijk dat het Rode Leger de indruk had dat het “in een vreemd en vijandig land terecht was gekomen” toen ze hun autoritaire instellingen, commissarissen, gecentraliseerde planeconomie en politieke politiefunctionarissen probeerde te introduceren.

In tegenstellingen tot de ‘veroveringen’ van het Rode Leger, deed de Mahknovchina enkel aan ‘bevrijdingen’. Bij hun aankomst proclameerden zij telkens dat ze op geen enkele manier autoriteit wilden opleggen of uitoefenen, waarmee zij de mensen effectief aanzetten tot zelforganisatie, autonomie en zelfbeheer. Doorheen heel de opstand waren dat volgens de opstandige boeren, in tegenstelling tot de communistische ‘dictatuur van het proletariaat’ en haar politieke repressie, de middelen bij uitstek om hun idealen van vrijheid en gelijkheid te verwezenlijken. De Mahknovchina waren de garantie dat er niet aan die vrijheid tot zelforganisatie en zelfbestuur werd geraakt: ze brandden de gevangenis en plad, joegen de politieagenten weg en stelden verantwoordelijken voor uitbuiting en onderdrukking terecht.

Die vernietiging van autoriteit gaf aan de opstandige boeren de ruimte om, in de geestdrift van de opstand en de revolutie, te beginnen aan de opbouw van een vrije en gelijke samenleving. Ze organiseerden zich in vrije communes en associaties, die bijeenkwamen op regionale congressen en volledig autonoom waren. Die regionale congressen hadden geen middelen ter beschikking om hun besluiten met dwang te doen uitvoeren, hun besluiten waren louter

Mahknovtchina.

Dit lied werd geschreven door Etienne Roda-Gil. De muziek was oorspronkelijk een strijdliedje van de Bolsjwieken. Gelukkig kreeg het een nieuwe bestemming. Je kan twee versies downloaden van het Nar-archief (www.denar.be): één van de Béruriers Noirs en één van Serge Utgé-Royo.

Mahknovtchina, Mahknovtchina
Tes drapeaux sont noirs dans le vent
ils sont noirs de notre peine
ils sont rouges de notre sang

Par les monts et par les plaines
dans la neige et dans le vent
à travers toute l’Ukraine
se levaient nos partisans.

Au Printemps les traités de Lénine
Ont livré l’Ukraine aux Allemands
A l’automne la Mahknovtchina
Les avait jetés au vent

L’armée blanche de Denikine
est entrée en Ukraine en chantant
mais bientôt la Mahknovtchina
l’a dispersée dans le vent.

Mahknovtchina, Mahknovtchina
Armée noire de nos partisans
Qui combattait en Ukraine
contre les rouges et les blancs

Mahknovtchina, Mahknovtchina
Armée noire de nos partisans
qui voulait chasser d’Ukraine
à jamais tous les tyrans.

als inspiratie bedoeld. Tegelijkertijd maakten de verschillende associaties, communes en individuen duizenden onderlinge afspraken. Solidariteit en wederzijdse hulp vormden daarbij de leidraad. Ook scholen, ziekenhuizen en culturele instellingen werden door de boeren zelf georganiseerd.

In tegenstelling tot de Sovjetstaat, was er in de vrije regio wel persvrijheid en vrijheid van meningsuiting. Aan geen enkele politieke partij, ook niet aan de Communistische, werd een publicatieverbod of spreekverbod opgelegd zoals de gewoonte was geworden in de Sovjetunie. De enige voorwaarde was dat ze de verspreiding van ideeën en vrijheid van meningsuiting niet zouden verwarren met de ‘vrijheid’ om politieke autoriteit op te leggen aan de bevolking. Trouwens, wanneer de Mahknovchina soldaten van het Rode Leger gevangenen namen, lieten ze hen altijd de keuze om ofwel bij de Mahknovchina aan te sluiten, ofwel hun wapens af te geven en terug weg te gaan. Dat deze anarchistische principes van vrijheid een enorme indruk maakten op de Rode soldaten, zal niemand verbazen. Waarschijnlijk verklaart de Mahknovistische waarachtigheid en de aantrekkingskracht van de sociale revolutie (in tegenstelling tot de communistische ‘politieke revolutie’, alias machtswissel) de enorme aantallen overlopers van het Rode Leger.

Vanuit partijlinkse, communistische en trotskistische hoek (allemaal telgen van eenzelfde autoritaire ideologie) én vanuit enkele anarchistische kringen werd wel eens de kritiek geleverd dat de Mahknovchina eigenlijk gewoon nationalistenvan waren én zich schuldig maakten aan diverse pogroms tegen mensen van joodse afkomst. Het verwijt van het nationalisme is gemakkelijk te ontkrachten. Als voorbeeld :op een vraag om advies van de schoolassociaties over welke taal er moest worden onderwezen, antwoordde de Mahknovchina dat het recht op zelfbeheer en zelfbestuur moest gerespecteerd worden en dat men daarom in samenspraak met de leerlingen ze zelf moesten bepalen welke taal het nuttigste, beste of meest gewenste was. Daarnaast brachten de Mahknovchina heel wat propaganda uit tegen het nationalisme, en streden en overwonnen ze de nationalistische troepen van Petliura. Tevens verzetten de Mahknovchina zich ook er krachtig tegen het antisemitisme. De executie van Grigorev is daar een lichtend voorbeeld van. Iedereen die daden stelden geïnspireerd door antisemitisme, kreeg van de Mahknovchina prompt de kogel. Bovendien waren er vele detachementen die bestonden uit een groot aantal mensen van joodse afkomst.

En wat te zeggen over de anarchisten? De Mahknovchina waren anarchisten, en bewezen dit in hun praktijk door de principes van vrijwilligheid, zelfdiscipline en officiersverkiezingen die de fundamenteën vormden van de sterke aantrekkingskracht van hun beweging. De Mahknovchina was dan ook geen klassiek leger, maar een beweging van georganiseerde opstandelingen. Een aantal anarchisten uit Rusland sloten zich

aan bij de beweging, maar een groot deel van de anarchistische beweging bleef op een afstand staan gapen. De verklaring moet waarschijnlijk gezocht worden bij de algemene desorganisatie van de Russische anarchisten, hun vertwijfelde houding tegenover de communisten én hun intellectualistische bezigheden die hen verhinderden door het bos van de theorie de bomen van de praktijk nog te zien. Toch werd er een in de Gulya-Polje regio, naast de Mahknovchina, nog een andere grote anarchistische organisatie tot leven geroepen: de Nabat (“Alarm”). Zij hielden zich naast participatie in de strijd en propaganda, bezig met de ontwikkeling en de opbouw van vrije communes en associaties.

Zonder te vervallen in het cliché van “Welke lessen moeten we trekken uit het verleden?”, blijft er toch bij het hele verhaal van de Mahknovchina één zaak hangen: de hypocriete houding van de Communistische Partij en hun laffe verraad van de idealen van de opstandige soldaten, boeren en arbeidersters. Het politieke programma van het marxisme blijkt uit de geschiedenis van de Russische Revolutie (én o zo vele andere opstanden!) niet meer in te houden dan een machtswissel. De burgerlijke democraten worden vervangen door ‘verlichte communistische leiders’, die zichzelf beschouwen als ‘het brein van het proletariaat’. Er is dan ook een duidelijke kloof tussen zij die de staat in stand willen houden, en zij die vrijheid en gelijkheid niet mogelijk achten zolang er een staat bestaat. Laten we die scheiding niet langer wegmoffelen achter constructies van ‘Links Front’, ‘Volksfront’, ‘Andersglobaliseringsbeweging’ of wat voor nieuwigheden de spektakelmedia en de marxisten nog zullen uitvinden. De pijnlijke geschiedenissen van de opstandige boeren in de Oekraïne, van de Mahknovchina, van de Kronstadtrevolte in 1921, en nog zovele andere opstanden schreeuwen het uit: “We weten nu wat communisten zijn!”

-- laurent

(1)Bolsjewieken betekent ‘Meerderheid’. Deze autoritaire fractie, onder leiding van Lenin, haalde binnen de Communistische Partij de meerderheid en dirigeerde vanaf dan dit ‘voorhoedeorgaan’. De Mensjewieken (‘Minderheid’) zijn te beschouwen als eerder veredelde sociaal-democraten.
(2)Daarnaast waren er ook vele stakingen en muerijen van boeren, arbeidersters en soldaten gericht tegen de communistische autoriteiten. Beste voorbeeld hiervan is de Kronstadtrevolte in 1921 die bloedig werd neergeslagen onder leiding van Trotski.
(3)De Russische tsaar en daarna het parlementair regime van Kerenski voerden oorlog tegen de Duitse keizer. Dit was het oostelijk front van Wereldoorlog I. De slachting en ontbering onder de bevolking behoeven ongetwijfeld geen tekening.
(4)De contrarevolutionaire interventiemacht werd financieel en materieel ondersteund door het Westers kapitaal en de Westerse staten uit vrees voor geografische en mentale uitbreiding van de opstand. Ze kregen de bijnaam ‘Witten’.
(5)Met het einde van de Eerste Wereldoorlog brak er in Duitsland een revolutie uit, waar de opstandelingen eveneens begonnen met de opbouw van vrije raden. De Duitse revolutie werd gefnuikt door de leiders van de sociaal-democraten die het op een akkoordje gooiden met de overgebleven ex-keizerlijke officieren.

Anarchist Black Cross

Solidariteitscampagnes voor anarchistische ‘mensen zonder papieren’ in de gevangenis

Door de racistische wetgeving in de Europese Unie is het voor immigranten haast onmogelijk een verblijfsvergunning te verkrijgen. Duizenden vluchtelingen kiezen dan ook de illegaliteit en verblijven in Europa in de clandestiniteit. Zo ook Jesus Aldunate en Esteban Sierra, twee anarchisten die recentelijk werden gearresteerd, respectievelijk in Spanje en in Duitsland.

In Spanje werd op 1 oktober ll. Jesús Aldunate aangehouden op beschuldiging een diefstal met geweld te hebben begaan. In werkelijkheid wordt hij vastgehouden omdat hij immigrant is zonder verblijfspapieren. Jesus Aldunate werd geboren in Peru, is 19 jaar oude en kwam in februari 2002 naar Spanje om zijn moeder te vervolgen. Als student en arbeider was hij actief in het CNT-AIT Villaverde Alto (Madrid). Op die vrijdag 1 oktober werd hij door de politie tegengehouden die op zoek was naar een dief in een geel hemd die zopas iemand bestolen had. Jesus droeg een geel hemd, en had geen papieren, dus het moet hem zijn. Hij werd overgebracht naar het commissariaat en gedurende 24 uur op sekteer geplaatst (geen telefoontje naar zijn moeder, advocaat, vrienden, niets). Op zondag 3 oktober wordt hij voor de raadkamer gebracht die zijn voorlopige hechtenis beveelt. Jesus wordt opgesloten in de gevangenis van Alcala. Bij een eventueel proces riskeert hij twee jaar gevangenisstraf. Dit alles terwijl er geen enkel bewijs tegen hem is (er vond ook geen confrontatie plaats met het slachtoffer, etc.). Jesus wordt enkel opgesloten omdat hij immigrant is zonder geldige verblijfsvergunning.

Steunrekening voor Jesús Aldunate: 0182 0974 020201551361 BBVA

Schrijven naar Jesús:
Jesús Javier Aldunate Nina,
C.P Madrid I, Ctra Alcalá-Meco, Km. 4,5, 28870 Alcalá de Henares, Spanje

Info: <http://www.cnt.es/soli.php?id=1432>

Esteban Sierra is een anarchopunk activist uit Colombia, die naast het label “Insurgente Records” activiteiten ontwikkelde in solidariteit met de libertaire beweging in Latijns-Amerika. Esteban werd op 24 oktober ll aangehouden nabij Hof, in Duitsland; hij was op tournee met de groepen Ekkaia en Los Dolares. Hij werd gearresteerd omdat hij illegaal in het land verbleef. Momenteel is Esteban opgesloten in het deportatiecentrum van Hof, waar de Duitse staat hem 2 maanden kan vasthouden alvorens te deporteren. Verschillende kameras doen op dit moment het mogelijke om hem vrij te krijgen of op z’n minst zijn tijd in de gevangenis te verkorten alvorens hij gedeporteerd wordt.

Esteban is enige jaren geleden omwille van de aanslepende burgeroorlog in Colombia en de uitzichtloze situatie in het land naar Europa gekomen. In Colombia bestaat er voor ieder individu een concreet gevaar voor lijf en leven. Zich politiek organiseren is nagenoeg onmogelijk, aangezien activisten zondermeer vermoord worden. We hoeven slechts aan de arbeid(st)ers herinneren die zich voor hun arbeidersrechten organiseerden tegen de leiding van het Coca-Cola Concern en waarvan er eind 2002 twee werden vermoord. Aangezien Esteban nog voor geen concreet politiek misdrijf vervolgd wordt, is politiek asiel voor hem in Europa zo goed als uitgesloten. In ieder geval is politiek asiel in Duitsland, en in de gehele EU, nagenoeg onmogelijk geworden, gezien de steeds strakkere wetgeving en de zware bewijslast die men van asielzoekers vraagt.

Esteban kan voorlopig enkel brieven en postzegels ontvangen en we hopen dat van overal solidariteit wordt getoond, door brieven te schrijven, betogingen te organiseren, het fascisme van de Staten ten aanzien van immigranten aan te klagen.

Adres van Esteban in de gevangenis van Hof:
JVA Hof, Stelzenhofstr. 30, 95032 Hof, Duitsland
Info: Cruz Negra Anarquista Venezuela- <http://contrapoder.org.ve> ABC-RTS

Geen mens is illegaal. Sloop de muren van de gevangnissen. Laat solidariteit niet enkel een woord zijn...

-- FRP.

Voor meer ABC-info, zie p.11 >>>

De BalkanKassa

Europese eenmaking en de privatiseringoorlog in Joegoslavië

In de recente geschiedenis van de moderniteit hebben slechts weinig gemeenschappen op het Europese vasteland meer geleden onder interimperialistisch oorlogsgeweld dan de Zuidslavische bevolkingsstammen van de Balkan.

Toen de partizanengroepen gesteund door kleine eenheden Rode Leger soldaten op 20 oktober 1944 Belgrado bevrijdden, hadden zich daar 8000 Duitsers doodgevochten terwijl 9000 anderen uiteindelijk verkozen te capituleren. Op minder dan vier jaar gruwelijke bezettingsoorlog kwam meer dan tien procent van de totale Joegoslavische bevolking om het leven. Eind 1945 declareerde Tito's Antifascistisch Volksfront in Belgrado de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië terwijl haar Proletarische Partizanen Brigades de Ustasi's (1) en Chetniks (2) de rekening presenteerden voor hun collaboratie met de Wehrmacht. In de eerste decennia na 1945 slaagde Tito's regime erin om als enig staatskapitalistisch Oostblokland relatief autonoom van de USSR, de heropbouw van het land te koppelen aan de verzoening van de gemeenschappen in de federale deelstaten. Tegen de tijd van Tito's overlijden in 1980 was het staatskapitalisme ook in Joegoslavië in een ernstige economische crisis beland. De eerste globale grondstoffencrisis trof de prille, maar toch reeds verouderde staatsindustrie en Tito's erfgenamen zagen zich steeds meer verplicht om in het buitenland te gaan lenen aan westerse kapitalistische instituten (3) om de crisis te verzachten. Het centrale staatskapitalistisch eenheidsregime werd steeds meer geïdentificeerd met de aanslepende economische crisis waardoor in verschillende deelstaten voor het eerst in veertig jaar weer sterke nationalistische bewegingen begonnen te groeien met steun van de ontevreden buitenlandse leenheren. De industrie was geconcentreerd in Servië terwijl de belangrijkste inkomsten van Kroatië en Slovenië uit het toerisme (dienstensector) kwamen.

Herkolonisering Oostblok

Toen de USSR in 1989 implodeerde, opende dat de deur voor de economische herkolonisatie van een enorm aantal staatsbedrijven uit het ineens stortende Oostblok. Bij de start van deze historische privatiseringsoperatie van de imperiale monopolies had de centrale regering te Belgrado een buitenlandse schuld opgebouwd ter waarde van twintig miljard euro. De afgezanten van de monopolies eisten drastische maatregelen indien Belgrado nog kredietwaardig wilde blijven. Zo moesten sociale hulpprogramma's worden gesaneerd, de zware industrie geprivatiseerd en fiscale autonomie worden verleend aan de deelstaten. In de loop van 1990 lukte het Kroatische en Sloveense nationalisten om met uitgebreide steun van buitenlandse investeerders twee referenda te organiseren waarbij een meerderheid in beide deelstaten stemde voor onafhankelijkheid. Het was het jaar waarin de staatseconomie via een regeringsdecreet werd geprivatiseerd tot meer dan 50.000 private bedrijven. Hoewel de door Servië gedomineerde regering te Belgrado verklaarde dat het regeringsleger indien nodig de territoriale integriteit van Joegoslavië zou herstellen, verzekerde Berlijn haar historische Kroatische bondgenoten van steun, mocht het tot een conflict komen met Servië. Op 25 juni 1991 riepen nationalistische rebellen in Kroatië en Slovenië formeel de onafhankelijkheid uit van hun deelstaten. Slovenië was al enkele maanden gestopt met het doorsturen van de vele miljoenen Marken nationale invoerheffingen van haar grenzen met Oostenrijk en Italië naar de centrale regering te Belgrado. In Slovenië leverden de daar gelegerde Servische legerafdelingen slechts enkele weken achterhoedegevechten tegen een paar honderd Sloveense militieleden alvorens ze door het succes van

de simultane Kroatische opstand gedwongen werden om zich terug te trekken in oostelijke richting. De Kroatische separatisten hadden hun opstand goed voorbereid en konden rekenen op de steun van duizenden Kroatische agenten en soldaten uit de nationale ordestrejdkrachten. Na de onafhankelijkheidsverklaring deserteerden ze uit het regeringsleger en namen als vrijwilligers met hun uitrustingen dienst in de ultranationalistische HVW milizie en de nieuwe 'Kroatische Nationale Garde'. De Servische legeronderdelen in Kroatië waren na enkele weken guerrillastrijd verplicht om zich te verschansen in enkele gebieden van Servische minderheden die na de Kroatische afscheiding hun autonomie hadden uitgeroepen. Tegen 1 augustus '91 kondigde het prille Kroatische regime, in respons op een algemeen Servisch tegenoffensief, de algemene mobilisatie af onder haar bevolking. De strijd tussen de Kroatische Nationale Garde en goed uitgeruste Servische legeronderdelen mondde in de maanden daarop uit in een conventionele stellingenoorlog op Kroatisch grondgebied. Midden oktober riep ook Bosnië-Herzegovina haar soevereiniteit uit, waarna de grondoorlog zich in de daarop volgende maanden verplaatste van Kroatië naar Bosnië. Toen Servische MIG 21 jagers de historische Kroatische havensteden bombardeerden, organiseerden rechtse nationalistinnen in de gehele EU solidariteitsacties met het belegerde Kroatië. Gedurende het verloop van de Joegoslavische burgeroorlog zouden het conflict en het Europees verenigingsproces elkaar wederzijds blijven beïnvloeden.

Destabilisering en interventie

Nadat de twaalf toenmalige EU landen onder Duitse druk eind '91 de onafhankelijkheid van Kroatië en Slovenië erkenden, kraaide nationalistisch rechts in de hele EU terecht victorie. Deze formele soevereiniteitserkenning legaliseerde de private EU hulpstroom en de gewapende strijd van de (katholieke) Kroaten. Terwijl een delegatie VB parlementsleden het ultranationalistisch regime in Zagreb aanmoedigde in de nobele oorlog tegen het (orthodoxe) 'Slavisch juk' gingen in de loop van '92 honderden Duitse en Oostenrijkse neonazi's als vakantiesoldaten frontervaring opdoen aan de zijde van de Kroatische milities. Naast deze buitenlandse vrijwilligers vochten aan de zijde van de Kroaten nog eens honderden buitenlandse huurlingen. Verscheidene Duitse neonazi's zouden hun ervaringen met "ethnische zuiveringen" uit Joegoslavië kort daarna in hun thuisland importeren tegen bepaalde niet-Europese migrantengemeenschappen (4).

Tegen het einde van '92 hadden de Kroaten hun onafhankelijkheid definitief militair herwonnen en in de loop van het volgende oorlogsjaar had

het zwaartepunt van de burgeroorlog zich verlegd naar Bosnië-Herzegovina. In deze deelstaat leefden Servische en Kroatische minderheden tussen een meerderheid van Bosnische moslims, waardoor de oorlog meer dan ooit escaleerde tot een botsing met religieuze allures. In de vuile oorlog in Bosnië bekampten Kroatische Gardisten, Bosnische Mujahedeenmilities en Servische paramilitairen elkaar meer dan drie jaren lang op leven en dood in een afwisselende driehoeksoorlog. Tegenover de achtergrond van het belegerde Sarajevo kwam een vluchtelingenstroom op gang vanuit Bosnië naar Oostenrijk. Hoewel de miljonair Haider zelfs fervent de desintegratie van Joegoslavië had bejubeld, maakte hij politieke furore door de stroom haveloze vluchtelingen die Karinthië binnen kwamen gestrompeld tot hoofdvijand uit te roepen van de Oostenrijkse welvaart en stabiliteit. Op het dieptepunt van de gruwel in Bosnië stelde de FPO dat er zich tegen '95 in Wenen meer dan honderdduizend Joegoslavische vluchtelingen bevonden. Terwijl de politie van de meeste metropolen in de EU in het kielzog van de vluchtelingenstroom werd geconfronteerd met georganiseerde struikroversbendes uit het brandende ex-Joegoslavië, ontstond binnen de meeste EU regimes een politieke consensus voor een militaire interventie.

Reeds enkele maanden na de start van de burgeroorlog waren in Kroatië en enkele Bosnische steden een paar honderd militaire VN waarnemers gestationneerd. Drie jaar later waren dat er reeds enkele duizenden geworden die vanuit het onafhankelijke Kroatië machteloos het escaleerende geweld in Bosnië observeerden en vruchteloos probeerden te stoppen. Hoewel de Bosnische regering internationale steun kreeg vanuit andere moslimlanden, bleven haar strijdkrachten in geregelde confrontaties kansloos tegenover de Servische tanks, kanonnen en straaljagers 'made in the USSR'. Tegen medio '95 controleerden Servische milities samen met de restanten van het regeringsleger bijna drie kwart van Bosnie. Servische legeronderdelen belegerden Sarajevo bijna drie jaar lang terwijl milities zoals Arkans 'Tijgers' (beruchte Servisch-nationalistische milizie) de veroverde regio's systematisch zuiverden van hun oorspronkelijke islamitische gemeenschappen. In de loop van '95 werden door de VN uitgeroepen en bewaakte veiligheidszones voor Bosnische moslims door Serviërs bezet (5) zonder dat de lichtbepapende blauwhelmen de daarop volgende moordpartijen konden verhinderen.

Here they come...

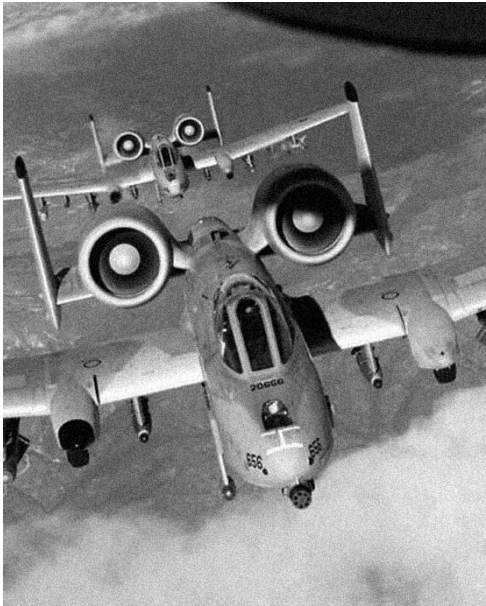
Toen de Serviërs doof bleven voor de VN dreigementen, verleende deze anders zo machteloze wereldregering toestemming aan de NAVO om Servië middels luchtaanvallen te dwingen tot een

algemene wapenstilstand. Gedurende augustus en september bestookten NAVO bommenwerpers de Servische stellingen in Bosnië waardoor de Serviërs de belegering van Sarajevo moesten opgeven. Het naar de onderhandelingstafel gebombardeerde Milosevic-regime ondertekende in december '95 een imperiaal vredesakkoord, waarin Bosnië onafhankelijkheid werd verleend met de Servische en Kroatische enclaves als autonome deelgebieden van de nieuwe staatsentiteit. Begin '96 arriveerden er in Bosnie onder NAVO bevel 60.000 imperiale soldaten die onder de naam IFOR (Interventiemacht) toezicht hielden op de Servische aftocht uit grote delen van Bosnië. Hiermee kwam een einde aan de burgeroorlog op Bosnisch gebied, waarin gedurende een goede drie jaar meer dan een kwart miljoen doden waren gevallen. Slechts een jaar na de IFOR ontplooiing in Bosnië, voltrok zich in buurland Albanië een massale opstand tegen de centrale regering die de kiemen droeg voor een volgend conflict op de Balkan.

Ordehandhaving en conflictpromotie

Ook in Albanië vormde de mislukte nationale integratie in de wereldmarkt onrechtstreeks de hoofdoorzaak voor een massale rebellie gedurende de eerste maanden van 1997. Na jaren van diepe economische recessie, bleek in januari '97 dat een aantal door het regime gepromote beleggingsfondsen niets meer waren dan maffiose luchtkastelen. Honderdduizenden burgers zagen hun spaarcenten in rook opgaan, wat aanleiding gaf tot een furieuze volksoptocht. Na een aantal weken veranderden de massabetogingen in grootschalige plunderingen en rellen. Begin maart riep het regime de noodtoestand uit om het straatgeweld te beteugelen. In de steden van het aan Kosovo grenzende Noord-Albanië, bleven de ordediensten de toestand meester maar in het zuiden zetten militante rebellen het regime echter schaakmat. De Zuid-Albanese milities bezetten verscheidene politiekantoren waar ze zonder grote verliezen honderden vuurwapens buitmaakten op de uit angst deserterende agenten. In de loop van maart slaagden gewapende verzetsgroepen erin om de marinebasis van Sarande te bezetten. Een groot wapenarsenaal - waaronder een compagnie pantsertanks - belandde in handen van verzetsmilities die eind maart '97 het grootste deel van Zuid-Albanië controleerden. Net zoals Oostenrijk geconfronteerd was met een vluchtelingenstroom uit Bosnië, werd Italië het toevluchtsoord voor tienduizenden Albanezen op de vlucht voor de armoede en het geweld. Hierop mobiliseerde Italië voor een internationale vredesmacht van 6.000 soldaten die medio april '97 in Albanië arriveerde om de orde te herstellen, waarna de Albanese vluchtelingen uit de EU terug gedeporteerd konden worden naar hun 'gestabiliseerde' thuisland. Ondertussen was IFOR overgegaan in SFOR (Stabilizatiemacht) waardoor de vredesmacht te Bosnië gehalveerd was tot 30.000 NAVO soldaten.

Tegen het einde van 1997 bereikte een groot aantal van de op de Albanese ordediensten bemachtigde wapens de ondergrondse separatistische beweging van de Albanese moslims in Kosovo. Hoewel ze slechts 10% van de bevolking uitmaakten, heerste de Servische minderheid met hulp van Belgrado reeds eeuwen over de provincie. Maar na de recente onafhankelijkheidsoorlogen gevolgd door het falen van de natiestaat Albanië, waren radicale Kosovaarse Albanezen klaar om in samenspel met de imperiale vredeshandhavers definitief af te rekenen met de Servische heerschappij. Bij de aanvang van de zomer van '98 telde het UCK (6) reeds enkele duizenden gewapende militieleden die in een eerste groot offensief meer dan een derde van Kosovo konden bezetten. Een meedogenloos tegenoffensief van Servische politietroepen, ondersteund door legereenheden, produceerde gedurende de tweede helft van '98 weer een vluchtelingenstroom vanuit Kosovo naar buurland Albanië. Tegen begin '99 was het UCK dankzij het gedoogbeleid van de Albanese

regering en de imperiale ‘vredeshandhavers’ in dat land uitgegroeid tot een paramilitaire formatie die kon beschikken over meer dan tienduizend gewapende vrijwilligers. Ze organiseerden hun bevrijdingsoorlog deels vanuit Albanië dat daardoor op een totale oorlog met Servië afstevende. Na een informatieoorlog waarin de imperiale mediamultinationals het Servische ‘schurkenregime’ demoniseerden, verleende de VN veiligheidsraad de NAVO de toestemming om ter gelegenheid van haar vijfstige verjaardag haar eerste aanvalsoorlog te beginnen tegen een soevereine natiestaat. Elf weken lang bombardeerde de imperiale luchtmacht gedurende operatie ‘*Allied Force*’ Servische doelwitten. Voor het eerst sinds 1945 bombardeerden veertien Duitse Tornado bommenwerpers in NAVO verband Joegoslavische doelwitten. Tegenover deze eerste netwerkgecentreerde interventie stond het Servische leger vrijwel machteloos terwijl de vernietiging van duizenden stukken zwaar legermateriaal, fabrieken, autowegen, bruggen en regeringsgebouwen plaatsvond, waarna het regime te Belgrado verplicht werd om Kosovo te ontruimen.

Korte tijd nadat het UCK het grootste deel van Kosovo had bezet arriveerde de derde vredesmacht KFOR (Kosovo Force) vanuit Albanië in de voormalige Servische provincie om een Albanees overgangsregime onder VN protectoraat te installeren. Groot was de verbijstering bij de NAVO legioenen toen er enkele uren voor hun aankomst bij de luchthaven van de hoofdstad Pristina een eenheid Russische elitesoldaten met zwaar materiaal waren gear parachuteerd. Zo verzekerde Moskou de veiligheid voor de Servische minderheid te Kosovo voor de terecht gevreesde UCK overwinnaarsjustitie. Dat motief bleek meer dan gegrond toen er in het jaar volgende op de Servische aftocht steeds meer gewelddaden werden geregistreerd tegen de laatste Servische gemeenschappen die de provincie niet waren ontvlucht. Onder de neus van de KFOR interventiemacht organiseerden UCK bendes een sluipende ‘zuivering’ tegen de overgebleven Serviërs in Kosovo terwijl anderen hun NAVO training gebruikten om hun conflict met Servië jaren later te exporteren over de grens met Macedonie. Tegen eind 2000 was in

het ontredderde Servie de tijd aangebroken voor een fluwelen regimewissel. Na een vreedzame opstand kwam een westers vazallenregime aan de macht dat gedwongen werd om de dictaten van de EU, NAVO en het Joegoslavië tribunaal in Den Haag uit te voeren om uit het internationale isolement te raken.

De Balkan na de NAVO triomf

Eind 2004 zijn Slovenië en Kroatië trouwe EU lidstaten geworden waardoor hun landsgrenzen als zuidoostelijke buitengrens van de EU van vitaal belang zijn voor het ‘*Fort Europa*’. Aan de andere kant van de EU-grens zijn Servië, Albanië, Bosnië en Kosovo een soort ‘*wilde oosten*’ geworden waar de belangrijkste economische export bestaat uit de geïlegaliseerde migratie, prostitutie, smokkelactiviteiten en struikroversij. In deze gefaalde staten regeert de maffia naast corrupte regimes en hun imperiale beschermheren. Zo zijn de EU interventieridders erin geslaagd om een belangrijke rivaal uit te schakelen en zo deze politieke erfenis van de USSR bezetting van Oost-Europa uit de geschiedenis te wissen. Volgens de selectieve grenzen vastgelegd door bevriende nationalistische krijgsheren, herverdeelde de krachten achter de wereldmarkt de Federale Socialistische Republiek Joegoslavië tot zes kleinere en loyale wingewesten.

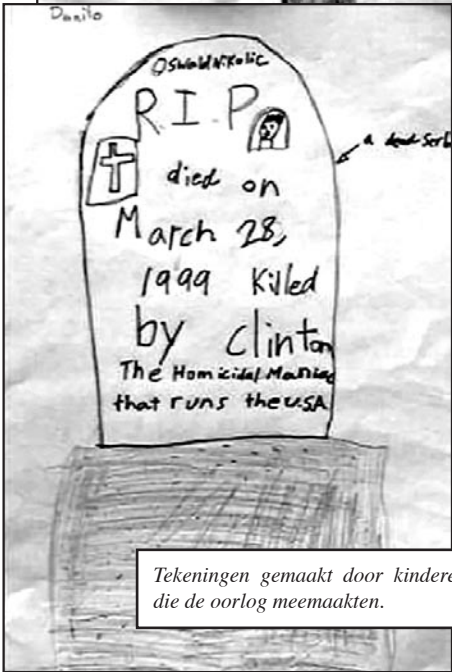
Door het bevestigen en het versterken van ‘ethnische’ en economische schijntegenstellingen, hebben de Italiaanse, Oostenrijkse en Duitse regimes via de NAVO de geostrategische realiteiten op de Balkan uiteindelijk in het voordeel van hun monopolies beslecht. Telkens bleek een imperiale bevolkingspolitiek (7) in combinatie met een selectieve verontwaardiging over oorlogsmisdaden gepleegd tegen objectieve bondgenoten, de militaire interventies te motiveren. Terwijl de gewapende Baskische separatisten en hun ‘mantelorganisaties’ in de hele EU verboden werden, trainden NAVO huurlingen in Kosovo UCK eenheden om de uitputtingsslag tegen Servië voort te zetten.

De Joegoslavische burgeroorlog was bovenal de eerste vestigingsoorlog van een naar het oosten uitbreidende EU en markeerde tegelijkertijd de verschuiving van absolute soevereiniteit van natiestaten naar de monopolies. Ook in Europa herontdekken de spelers op de wereldmarkt hun benodigde ‘lebensraum’ in het ongerepte oosten terwijl Rusland gedwongen de imperiale aanspraken op haar voormalige invloedszones moet legitimeren. De hoofdverantwoordelijken voor de internationale geweldsescalatie in het voormalige Joegoslavië zijn de imperiale monopolies (8) en hun gerobotiseerde winsthonger. Albanië en Servië werden ontwikkelingsregio’s oftewel ‘lage loonlanden’ waar miljoenen armen klaar staan om tegen de onderhandelingskracht van de EU vakbonden te concurreren. Terwijl honderdduizenden EU toeristen op vakantie gaan naar Slovenie en Kroatie, deporteren de EU lidstaten grote groepen geïlegaliseerde vluchtelingen uit ex-Joegoslavië terug naar hun ‘gestabiliseerde’ armoede en ellende.

Laten we nooit vergeten dat de productieprofeeten van Siemens, Fiat, Deutsche Bank en hun politieke vazallen de horror ontketenden die de gemeenschappen van Joegoslavië al vijftien jaar geselt. Achter de mistgordijnen van de ‘wereldoorlog tegen terreur’ en de ‘humanitaire interventie’ gaat de zelfverklaarde wereldpolitie nog steeds, ook bij ons, voor de rijken over ontelbaar veel misere en lijken...

-- Mangas Colorados 2004

- 1) Ustasi was de Kroatische variant op de NSDAP
- 2) Servische ultranationalisten, monarchisten en anticommunisten
- 3) het IMF en de Duitse overheid waren de belangrijkste leenheren gedurende de jaren '80
- 4) Na een reeks moordende aanslagen tegen migranten capituleerde Bonn in 1994 voor de straatterror van neonazistische bendes door de asielwetgeving drastisch te verscherpen
- 5) De massamoord op 8000 Bosnische moslims in Srebrenica was de zwaarste burgerslachting op het Europese vasteland sinds 1945
- 6) Het in samenwerking met de NAVO en Albanië opererende Kosovaars BevrijdingsLeger
- 7) De vluchtelingenstromen uit Bosnië, Albanië en Kosovo waren zowel in Duitsland, Italië en Oostenrijk de voedingsbodem voor extreemrechtse bewegingen die anno 2004 de regeringsmacht hebben veroverd in Oostenrijk en Italië.
- 8) Imperium als het virtuele wereldrijk van het soevereine kapitaal, belichaamd in de multinationale monopolies.

Tekeningen gemaakt door kinderen die de oorlog meemaakten.

kNarrig

<p.5 staande gebouwen. Door een nieuw decreet worden de eigenaars namelijk vrijgesteld van deze belasting in het jaar 2002-2003.

FEMINISME: De laatste vrouw die het Chinese geheimschrift voor vrouwen (Nu-shu) beheerste is overleden. De onopgeleide Chinese huisvrouwen gebruikten dit schrift om over hun miserebelevingen gedurende hun gearrangeerde huwelijk te communiceren.

POMPOENBEVRIJDINGSFRONT: In Dilbeek werden 34 pompoenen bevrijd van hun functie als versiering voor de huizen van de mensen met een goedgevulde maag. FoodNotBombs!-Brussel maakte heerlijke pompoensoep van de gewezen decoratie en deelde deze uit aan het Brussels beursgebouw, gratis en voor iedereen die honger heeft.

FIREFOX VS. INTERNET EXPLORER®: De vrije software webbrowser (surfprogramma) Mozilla Firefox knabbelt snel monopolie van Internet Explorer® af. Het gratis internetprogramma werd de laatste maand meer dan 7 miljoen keer gedownload en zou nu een ‘marktaandeel’ hebben van ongeveer 10% (zelfs 20% op meer technische websites). Veel mensen lopen weg van Internet Explorer® door virussen, kwaadaardige internetpagina’s, spioneerprogramma’s en pop-ups. Allemaal zaken waar Firefox geen last van heeft. Het is één van de vlaggeschepen van de vrije software beweging die wil dat programma’s eigendom zijn van de gemeenschap, niet van een bedrijf. De laatste versie van Firefox vind je op www.mozilla.org, de laatste Nederlandstalige op <http://mozillanl.mozdev.org>. Op die laatste webstek vind je ook veel info en handleidingen. Bekijk zeker eens de uitbreidingen (tools -> extensions -> get more extensions). Er zitten er zelfs bij om anoniem te surfen (Switch Proxy), een elektronische sit-in te doen (ReloadEvery) of reclame te blokkeren (Adblock).

THUNDERBIRD VS. OUTLOOK®: Ook het vrije software alternatief voor Outlook® (Express®), Mozilla Thunderbird is aan een snelle opmars bezig. Reden hiervoor zijn de veiligheidsproblemen van Outlook® en de vele spam. Thunderbird heeft namelijk een intelligente spamfilter die -na wat training- erin slaagt om 90% van alle spam en virussen te onderscheppen. Het mailprogramma is ook ongevoelig voor de vele Outlook wormen die de ronde doen. Bekijk ook hier zeker de vele thema’s (‘lay-out jasjes’ pakweg) en de extensie Enigmail die je toelaat makkelijk je mail te versleutelen. Weet BigBrother tenminste niet wat je allemaal uitvreut. www.mozilla.org of <http://thunderbirdnl.mozdev.org> voor de Nederlandstalige versie. Bevrijdt je pc! By the way: met Firefox en Thunderbird samen kun je op een windows® pc bijna alle virus- en spyware ontwijken...

ZENDERTJE IN JE TANDEN? Jello Biafra krijgt misschien toch gelijk. De Franse Firma Dentalax verkoopt aan tandlabo’s een systeem waardoor ze ‘persoonsverwisselingen’ bij tandprotheses kunnen tegengaan en de productietijd kunnen reduceren. Het maakt gebruik van RFID chips: minuscule zendertjes die >p.10

Moordende woorden

Na de gebeurtenissen van de laatste weken in neder-land, wordt er van de nieuwe rechtse politiek correcte kerk verwacht dat ik als would be columnist duidelijk stelling neem in de zaak van de moord op Theo van Gogh. Columnisten –de echte dan- zijn mensen die vrijelijk hun gal spuwen, die hun woorden totaal de vrije gang laten gaan, veelal een ongezouten mening hebben en waar ze kunnen, pekelen ze de wonde. De laatste jaren zijn zij –de echte- de voortrekkers geworden in de strijd tegen het politiek correcte linkse denken; de heilige huisjes van vrijheid en gelijkheid werden met zwaar geschut onder vuur genomen. Taboes moesten vallen en samen met het vallen der taboes deden nieuwe dogma’s hun intrede. Het volstond veelal om een pseudo-wetenschappelijke racistische stellingname als een taboe te schetsen, om de racistische lulkoek tot hapklare zoete broodjes te maken voor de goegemeente. Het mag toch wel stilaan duidelijk zijn dat de nieuwe (ultra-) rechtse politiek correcte kerk aan de macht is. De patriarchen onder de columnisten –de stal der echte bestaat toch hoofdzakelijk uit viriele mannen-, hierin trouw gevolgd en één enkele keer zelfs voorbijgestoken door de meeste hunner collega-volgelingen –de would be columnist van de alternatieve ren- hebben gewikt en gewogen; de moord op Van Gogh moet in alle talen veroordeeld worden.

Om mijn collega’s niet afvallig te zijn kan ik hier dus niet anders dan “nadrukkelijk afstand te nemen van de moord op Theo van Gogh. De vrijheid van meningsuiting is een groot goed, dat geenszins het zwijgen kan/mag opgelegd worden door geweld.” Neen, dat zijn mijn woorden niet, dat is mijn strijd niet en columnisten zijn nooit mijn collega’s geweest. Ik heb hier al meerdere politieke moorden veroordeeld, maar nooit merkte ik in deze bruine hoogdagen enige collegialiteit. De vrije meningsuiting is stilaan zo groot, dat je nog nauwelijks een kritisch geluid hoort bij zoveel rechts gebleit. Het lijken wel hele horden incestueuze schaapjes die verblind door het rechtse discours de rangen van de vijfde colonne sluiten en met man en macht de zelfgeconstrueerde fictie van het zogenaamde linkse politiek correcte denken bestormen.

Theo stond vooraan in de linies. Theo was een held, een echte pantoffelheld. Een polemist, een voortrekker in de wereld van de pantoffeldiertjes. Zijn dood en niet minder de reactie op de moord maken nog maar eens duidelijk wat de diepgang is van al dat rechtse gezeik. Het lijkt wel haast moedig om met een pennentrek naar de macht te grijpen in het rijk van de leeghoofdige rechtse bullebakken. Al die zeik vreet steeds meer aan de vrijheid van zij die onderdrukt, uitgebuit en uitgesloten worden. Hoe meer je het over geitenneukers hebt, hoe meer je smadend doet over de judeocide, hoe meer je fantasmeert over “de almacht van het linkse politieke correcte denken”, hoe meer je hele groepen mensen op racistische of seksistische basis herleid tot pispaal, hoe meer kans je maakt om tot held uitgeroepen te worden in het rijk van de pantoffeldiertjes. Ik durf het mij nauwelijks voor te stellen wat de gevolgen zouden zijn indien zo’n pantoffelheld vervolgens echt de macht zou grijpen. Hij of zij zal dan ongetwijfeld op de steun kunnen rekenen van menig columnist en ‘opiniemaker’, want het niveau van kritische reflexie geeft ons zo stilaan een beeld van het bewustzijns-niveau van een ééncellige. Om alle misverstanden uit de weg te gaan; ik lul niet over geitenneukers terwijl ik ter mijner zelfbevrediging duizende geiten en andere beestjes naar de industriële slachtbanken stuur. Neen, die totaal uitgeholde wij-zij hypocrisie mogen ze houden. Ik kom op voor dierenbevrijding, maar geen haar op mijn koppige bol die eraan denkt zich te laten regeren door de pantoffelhelden van de rechtse moordende leegheid. Vrijheid en gelijkheid voor allen! Dat machthebbers en helden, het voor altijd mogen ontgelden!

We moeten het religieus fundamentalisme zwaar bestrijden, maar om er hier nu een punt van te gaan maken omdat er in neder-land een rechtse zak uit zijn lijden verlost is... Was het niet diezelfde Van Gogh die ons, gebruik makend van zijn ultra-rechtse visionaire capaciteiten, korte tijd voor zijn dood in een interview het beeld van een brandend Belfast voorhield? De clash der culturen was onoverkomelijk en zou begeleid worden door een terroriserend bommengeknal. Hij zou zich indien nodig alvast zelf gaan wapenen tegen de vijand. De beloofde clash was vooralsnog niet meer dan een welgerichte knal. Wat niet kan gezegd worden over de achterbakse aanslagen van het rechtse gespuis van “eigen bloed en bodem” (bv op scholen). Ik zie ze al steigeren ‘mijn collega’s’ bij de vergelijking, maar blind terrorisme is in niets te vergelijken met een liquidatie onder fundi’s! Van Gogh hield ons een clash van de culturen voor; de clash van de fundamentalismen heeft hij persoonlijk alvast verloren. Neen, het fundamentalisme moet niet bekampt worden omdat er al eens een fundi van een andere sekte sneuvelt, maar wel omdat de meeste slachtoffersters van welk fundamentalisme dan ook vooral binnen het verzet en de afvalligen van het “eigen volk eerst” vallen.

In die zin is de selectieve verontwaardiging die in neder-land de kop opstak, een zoveelste bewijs van het racistische en rechtse politieke klimaat. Toch niet één van ‘ons’, toch niet in ons tolerante landje. Zullen we nog wat wapens uitvoeren en vluchtelingen terugsturen naar een ontvluchte hel? Een beetje meer nederigheid zou de heren columnisten uit het land van Pim niet misstaan. Die laatste –Pim-zalig-dat-ie-dood-is- werd zowaar de officiële nummer één in de lijst ‘beroemdste nederlander ooit’. Zullen we daar maar geen woorden aan vuil maken? Nog een beetje en Anne Frank kreeg ter gelegenheid van het showgebeuren rond de verkiezing van de grootste... post-mortem de nederlandse nationaliteit. Ik ben er vrij zeker van dat ze daar feestelijk voor zou bedanken en het is volledig ter hare ere en glorie dat ze ergens onderaan de ranking eindigde. Het is een handelsmerk van rechts om de geschiedenis te herschrijven. In de dictatuur van de ééncelligen krijg je dan een fascist die nooit echt iets presteerde, die niet één concrete (on-)zinnige verwezenlijking –hoe macaber ook- op zijn naam kon zetten op nummer één.

Ook hier is het hek van de dam, de fascistische stoottroepen van gisteren hebben zich gehergroepeerd in het vlaamse belang en genieten van een steeds breder wordende (partij-)politieke steun. Met duizenden stonden ze voor de congreshal “eigen volk eerst” te scanderen, gedisciplineerd als inwisselbare pionnen van de voorpost. In naam van de vrije meningsuiting krijgt ook het mooie vlaamsche medialandschap steeds meer het uitzicht van een zwaar door zuur aangetaste pispak waarin alle lullen in de zelfde richting zeiken. Intussen lijken de traditionele partijen vooral bekommerd te zijn om hun eigen redding. De meeste onder hen voelen zich midden in de zeik immers als een vis in het water en ze laten geen kans onbenut om ook hun verzuurde blaas eens goed te luchten. Rechts is aan de macht, maar tenzij Dewinter een handje geholpen wordt zal hij de eer aan zich voorbij moeten laten gaan. En ja, ook hier kiezen we volgend jaar de grootste. De vraag stelt zich nu al: “hoe laag kunnen we vallen?”

Onder het motto: als het gortig is, zorg er dan op z’n minst voor dat het goed gortig is. Zou ik hier willen eindigen met een oproep tot steun voor de kandidatuur van Dewinter. “In nederland wordt de vrije meningsuiting met kogels vermoord. Hier door rechtspraak: dat is zeker perfider, maar minstens even efficiënt.”, aldus Dewinter na het vonnis tegen het vlaamsch blok. Over het perfide karakter van de uitspraak zijn we het alvast eens. Over die efficiëntie kan wel even gediscussieerd worden, lijkt mij, maar waarom altijd polemiseren. De tijd dringt! Dewinter zou de selectie voor de grootste... wel eens kunnen mislopen. Anderzijds riskeert Dewinter zichzelf, mede door onze passiviteit en onze mateloze verdraagzaamheid tegenover de oprukkende bruine pest, op gruwelijke wijze voor enkele tientallen jaren buiten categorie te plaatsen. Vandaar mijn oproep ter ondersteuning van dé kandidatuur ‘in naam van de vrije meningsuiting en tegen de perfidie’; “Een kogel voor Dewinter!”

AMP

Knarrig

≤*p.9* informatie de wijde wereld insturen. RFID chips zijn vooral gekend door hun privacybedreiging omdat grootwarenhuizen ze in hun producten willen stoppen om op kassières te besparen en winkeldiefstal tegen te gaan.

RIJK AAN DE KUST: Omdat de gemeente Knokke-Heist niet meer wil dat er helicopters landen in de tuinen van villawijken, is er een helihaven opgericht. Ook enkele iets ‘minder gefortuneerde’ inwoners van de rijkste kuststad willen graag per helikopter naar hun werk om de files en het gepeupel op de trein te kunnen ontwijken. Extra helikoptervluchten naar Antwerpen en Brussel worden voorzien.

ARM AAN DE KUST: Camping Cosmos in Westende wordt eind December ontruimd. Hoewel er nog bewoners aanwezig zijn op de camping, werden hun nutsvoorzieningen begin oktober afgesloten. Eigenaar Gerard Velle heeft tot op het laatste moment nog caravans verkocht aan onwetenden die korte tijd na het tekenen van hun contract een ontruimingsbevel ontvingen.

FOYER ULB GEKRAAKT: De Foyer van de ULB (Brussel) is sinds 25 oktober bezet door een groep muitsers die er een open en zelfbestuurde ruimte gemaakt hebben.

FOYER ULB ONTRUIMD: Op 20 november werd de Foyer van de ULB ontruimd ondanks een akkoord dat de krakersters konden blijven tot december. Zij beraden zich momenteel over verdere actie. Meer info: Unesemaineabruelles@linuxmail.org

ARROGANTE HUISVESTINGSPROFETEN: De Leuvense asociale huisvestingsmaatschappij Dijledal verhoogt de huurprijzen met gemiddeld 7 procent. Na het rampzalige jaar 2003 dat de huisvestingsmaatschappij afsloot met een verlies van 1,1 miljoen euro besloot men toch nog over te gaan tot de renovatie van het appartementsblok aan de E. Remylaan 66 waar de werken intussen alweer stil liggen. (zie De Nar nr 184, p. 4 & nr 186+187, p. 4) Ondertussen staan er nog 1900 mensen op de wachtlijst en hebben 5000 andere Leuvenaarsers die recht hebben op een sociale woning hun heil moeten zoeken op de privé-markt. Met de stijging van de huurprijzen zal de ‘sociale mix’ weer bevorderd worden en blijven de echte noodbehoevenden (soms letterlijk) in de kou staan.

JACHTSABOTAGE: In de nacht van 21 op 22 oktober hebben activisten twee op de Veluwezoom nabij de Steeg gesaboteerd. Hiermee uiten zij een krachtig protest tegen het huidige jachtbeleid op de Veluwe. Zij vinden het onaanvaardbaar dat in een nationaal park jaarlijks vele duizenden dieren worden afgeschoten. Onder het mom van faunabescherming worden er in Nederland jaarlijks twee miljoen dieren gedood! Om dit te rechtvaardigen willen de jagers het publiek laten geloven dat de jacht op dieren in het wild noodzakelijk is om de natuur te beschermen. Niets is minder waar. De jacht is er grotendeels voor het plezier van de jagers en niet om de natuur te beschermen.

BRUINE TROEPEN MET NIEUW ELAN: De tijden van huis-aan-huis invallen bij ‘illegalen’ zijn weer vollop terug. Het Antwerpse stadsbestuur selecteerde 5 ‘probleemstraten’ in Antwerpen-Noord, Borgerhout en de Kievitbuurt om een drastische huis-aan-huis controle door te voeren. De stad wil te weten komen ‘wat er achter de gevels gebeurt’. De bruine samenwerking van politie, inspectiediensten, ambtenaren van welzijn, vergelegenheid, burgerlijke stand en huisvesting wil te weten komen “wie er woont, in welke omstandigheden, met welke nationaliteit, met welk verblijfsstatuut, met welke taalvaardigheid, met welk statuut van inkomen, werk en welzijn”. De stad neemt zich voor “hoe dan ook in de woningen binnen te geraken”, hoewel er vooraf wel zal nagekeken worden “welke huizen meer geschikt zijn voor controle dan andere”. De zware controles zullen ook de talloze vzw’s in Antwerpen viseren, die naast ontmoetingsplaatsen voor niet-zo-blanken volgens sommigen ook de buurten stoort door “drugsgebruik, nachtlawaai en rondhanggedrag”. De stad zal met alle middelen proberen die vzw’s op te doen. “Op zich niet eenvoudig”, zo denkt men, “maar wel haalbaar via reglementen op brandveiligheid en inrichting”. Dat de rood-bruine troepen gewaarschuwd zijn dat dit niet zonder zwaar verzet zal verlopen!

Omdat de vrijheid hen te lief is!

Anarchisten gearresteerd in Aachen na vuurgevecht met politie en gijzeling

Op 28 juni 2004 werden vier personen uit België en Spanje aangehouden in Aachen, Duitsland, na een schietpartij met de politie en een gijzelneming, in een poging te ontsnappen aan een politiecontrole. De 4 aangehouden personen zijn Bart De Geeter, José Fernandez Delgado, Gabriel Pombo da Silva, en Begoña Pombo da Silva.

Bart De Geeter is een Belgische anarchist van 26 jaar die al jaren actief is in de beweging, vooral in het solidariteitswerk met gevangenen (ondermeer in het Anarchist Black Cross - Gent) en met vluchtelingen. De 36 jarige Gabriel Pombo da Silva is een bekende Spaanse anarchist die 20 jaar in de Spaanse gevangnissen zat, waarvan 14 jaar in het beruchte FIES isolatieregime. In oktober van vorig jaar keerde hij na een verlof niet meer terug naar de gevangenis, en vluchtte uit Spanje. Gabriel is één van de sociale rebellen/anarchisten die jaren heeft gestreden tegen de isolatie, foltering en mishandelingen in de Spaanse gevangnissen, door middel van schrijven en individuele en collectieve acties (dagdagelijks verzet, honger- en wandelstakingen, ontsnapingspogingen, ...). De 44 jarige José Fernandez Delgado zat minstens 8 jaar in de gevangenis in Spanje en komt eveneens uit de Spaanse anarchistische beweging. Ook hij ontsnapte uit de gevangenis en leefde ondergedoken. Begoña is 34 jaar oud en is de zuster van Gabriel. Zij woont in Duitsland en heeft een 7 jarig dochttertje. Behalve dat zij de zuster is van Gabriel, heeft zij geen relatie met de anarchistische beweging.

De vier werden iets voorbij het middaguur door de Duitse politie tegengehouden aan een tankstation juist voorbij de Duitse grens, op de weg naar Aachen. Het voorwendsel voor de interventie was een drugscontrole. Toen de politie de auto wou doorzoeken, trok één van de gecontroleerden een wapen en loste een schot in de lucht. In de verwarring die daarop volgde gijzelden de drie mannen een koppeltje dat aanwezig was en reden weg met de wagen in de richting van Aachen; de vrouw werd overweldigd door de politie en vastgehouden. De drie mannen werden achtervolgd door de politie, er werd heen en weer geschoten, en toen de vlucht-auto een ongeluk veroorzaakte, lieten ze de gijzelaars vrij en vluchtten verder met een andere auto. De drie verschansten zich in een garage, waar zich op dat moment meerdere personen bevonden, en werden omsingeld door een politiemacht. Eén van de vervolgdgen trachtte nog te ontkomen, maar werd gegrepen, de andere twee gaven zich over.

De drie mannen werden door de openbare aanklager van Aachen aangeklaagd wegens (negenvoudige) moordpoging, gijzeling (2x), gewapende overval, plannen van een roofoverval en zware verkeersovertradingen. Gezien het verloop van de gebeurtenissen is het waarschijnlijk dat Begoña voor minder zware aanklachten wordt vastgehouden. Op dit moment loopt er geen onderzoek op basis van het artikel 129a/b van het Duitse Strafwetboek (terrorisme). Er is ook geen uitleveringsverzoek naar Spanje of België, aangezien de feiten zich in Duitsland hebben voorgedaan. Of er aanklachten zullen volgen uit andere EU staten is ons niet bekend. Wel loopt er een onderzoek tegen het internationale links-radical milieu, d.w.z. dat Spaanse, Belgische en Duitse anarchist door het onderzoek worden getroffen en als een ‘internationaal netwerk’ worden beschouwd.

Dit bleek al toen op 4 augustus ll., in Dresden, Duitsland, de politie een inval deed in de woning van twee kameradinnen, beiden sinds

jaren actief in de antigevangenis beweging en in de organisatie Rote Hilfe. Zij werden door het Anarchist Black Cross - Gent gevraagd of ze voor een advocaat konden zorgen voor de gearresteerden, en sindsdien volgen ze de zaak samen met het ABC-Gent verder op. De twee zouden er nu van verdacht worden samen met de vier gearresteerden een roofoverval te hebben voorbereid! Tijdens het onderzoek werd er in de auto van de gearresteerden een stadsplan van Dresden gevonden. Daar zouden wapenwinkels en politiestations op zijn gemarkeerd. Ook zou er een eventuele vluchtweg naar Tsjechië zijn afgebeeld. Dit stadsplan samen met het gegeven dat de twee kameradinnen voor een advocaat voor Bart hadden gezorgd en een aanvraag tot bezoek hadden ingediend, waren blijkbaar voldoende reden om bij hen een huiszoeking uit te voeren. Tijdens de huiszoeking, door het LandesKriminalAmt Sachsen en de politie van Aachen, werden gsm's, computer, kladschriften, brieven van gevangenen en verkleedgerief meegenomen. Eén van de getroffen personen heeft via haar advocaat klacht neergelegd tegen de huiszoeking, maar die werd door de Landesrechtbank van Aachen als ongegrond afgewezen. Zij is hiertegen in beroep gegaan.

In de media werd er eerst over de zaak bericht als een spectaculair voorval, goed om de voorpagina te vullen en de sensatiezucht te stillen, en om de angst voor al die “gevaarlijke criminelen” nog wat te verspreiden. Toen later ook bekend werd dat er een politieke achtergrond was, doken de eerste verhaaltjes op over de ETA, etc. - amalgaam dat steeds opduikt als het over Spanje gaat. Van journalisten die niet meer weten dan wat regeringen, politie en gerecht hen voorkauwen, kunnen we natuurlijk niet veel meer verwachten?

Schrijf naar de gevangenen:

- Bart De Geeter, JVA Düsseldorf, Ulmenstasse 95, 40476 Düsseldorf, Duitsland
- José Fernandez Delgado, JVA Wuppertal, Simonshöfchen 26, 42327 Wuppertal, Duitsland
- Gabriel Pombo da Silva, JVA Aachen, Krefelder Strasse 251, 52070 Aachen, Duitsland
- Begoña Pombo da Silva (werd in afwachting van proces vrij gelaten)

Aangezien alle correspondentie eerst naar de openbare aanklager wordt gestuurd om gelezen en eventueel toegelaten, geweigerd of gecensureerd te worden, is het beter (sneller) je kaarten/brieven (net als boeken, tijdschriften, cd's) direct naar het adres van het openbare ministerie te sturen:

(naam van de gevangene), c/o Staatsanwaltschaft Aachen, AZ 401 JS 284/04, Stiftstrasse 39-43, 52062 Aachen, Duitsland

Financiële steun (hard nodig):

kan via de rekening van het Anarchist Black Cross Gent: 001-3364945-91, IBAN: BE23 001336494591, BIC: GEBABEBB

Je kan ook geld direct naar de gevangenen afzonderlijk sturen (vermeld volledige naam en geboortedatum van de gevangene):

- Gabriel Pombo da Silva, 18.11.1967, JVA Aachen, Postbank Köln, reknr.: 5211 20-507, (BLZ 370 100 50), DE 37370100500521120507 (IBAN), PBNKDEFF (BIC)
- José Fernandez Delgado, 09.05.1960, JVA Düsseldorf, Postbank Köln, reknr.: 10 691 506, (Blz 370 100 50), DE 89370100500010691506 (IBAN), PBNKDEFF (BIC)
- Bart De Geeter, 11.10.1978, JVA Düsseldorf, Postbank Köln, reknr.: 106 925 08, (BLZ 370 100 50), DE 98370100500010692508 (IBAN), PBNKDEFF (BIC)

ABC Gent: PB 40, 9000 Gent 2, België; abc_gent@yahoo.com; http://www.geocities.com/abc_gent/; rek. 001-3364945-91 -- ABC Antwerpen: abc-antwerp@linuxmail.org

Gevangenensteun

Elke maand vind je in De Nar een onderscheiden sectie, die betrekking heeft op de strijd tegen het gevangenisstelsel. Vaak bevat de ABC-sectie (Anarchist Black Cross) het relaas van mensen, die tijdens politieke acties opgepakt werden en hun strijd verder zetten aan de andere kant van de muur. Deze artikels worden echter niet gepubliceerd om als bedlectuur verteerd en vervolgens aan de kant gelegd te worden. De strijd tegen de gevangenis moet niet uit naam van de gevangenen, maar samen met de gevangenen gevoerd worden. Dat betekent dat ook jij je kan inschakelen in deze strijd.

Vergeleken bij veel andere vormen van activisme, kan het ondersteunen van gevangenen op het eerste gezicht een weinig boeiend engagement lijken. Je schrijft naar iemand die je niet of nauwelijks kent, organiseert een geluidsdemo die schijnbaar niemand hoort... Verlies echter nooit uit het oog dat dergelijke initiatieven voor mensen die de isolatie van het gevangenisleven ondergaan een verschil van dag en nacht kunnen betekenen. Een eenvoudige brief of een kaart kan het hoogtepunt worden van iemands dag achter de tralies. Het organiseren van benefieten kan de (morele en financiële) slagkracht van gevangenen aanzienlijk vergroten. Bovendien kan je ook altijd andere, meer militante acties uit de grond stampen in het kader van gevangenisstrijd... De basisondersteuning van gevangenen bestaat erin hen brieven te schrijven. Veel mensen vragen zich echter af hoe daaraan te beginnen. Enkele tips...

- Zorg ervoor dat de inhoud van je brief positief is. Brieven die blaken van pessimisme zijn echt geen steun. Ook voor de vorm van je brief gaat dit op: kleurige kaarten etc.
- Stuur samen met je brief postzegels op. Deze zijn niet altijd even gemakkelijk te verkrijgen in de gevangenis. Voor gevangenen in het buitenland kan je internationale zegels toevoegen aan je brief (te kopen in het postkantoor). Op die manier vergroot je de kans dat de gevangene je terugschrijft.
- Schrijf niets op dat jou of de gevangene in de problemen kan brengen. Vermijd tegelijkertijd brieven die enkel over koetjes en kalfjes gaan. Vergeet nooit dat alle correspondentie eerst gelezen wordt door derden.
- Wanneer je iemand voor het eerst schrijft, volstaat het wat over jezelf te vertellen en te vragen of er iets is dat je voor hen kan doen.
- Vergeet niet je eigen adres te vermelden en dit zowel in de brief als op de enveloppe.
- Vraag wat de gevangene van buiten uit mag ontvangen (dit is voor alle gevangnissen anders). Boeken kunnen doorgaans enkel opgestuurd worden via een erkende verdeler.
- Gun je correspondent(e) een aanblik op je leven. Zo kan zij de isolatie ten minste even doorbreken.
- Voor verdere info en een lijst met adressen van gevangenen die je kan aanschrijven zie ook de webstek van ABC.

gebaseerd op 'Prison Survival and Prisoner Support' (Footprint)

ANARGENDA

GENT

elke maandag	A.C. Assez	Infomania - 6/12 "Ontheemding is..." - 13/12 "Interculturaliteit" - 20/12 "Sudbury School" - 10/01 "Autonomie van de Zapatisten"
elke dinsdag	De 3 Charels	Volxcafé - vanaf 20.00
elke dinsdag & vrijdag	Brugse Poort	Buurtkeuken - vanaf 18.00
elke woensdag	A.C. Assez Oude brandweerkazerne - Muiden	Volxkeuken - vanaf 20.00 Volxkeuken - vanaf 20.00
elke donderdag	Palinghuizen	Volxkeuken - vanaf 20.00
elke vrijdag	A.C. Assez	Algerijns/Vluchtelingencafé - vanaf 21.00
elke zondag	Ivago	Volxkeuken - vanaf 20.00
woensdag 1 december	Brugse Poort	Feest van een jaar verzet , een jaar bewoning, een jaar bezieling Voor laatste ontwikkelingen in de Brugse Poort, mail naar brugsepoortstikt@hotmail.com

ANTWERPEN

1e vier dagen v/d/ maand	kafee Den Hopsack	Infotheek - 21.00 tot 23.00
elke maandag	het Badhuis	Volxkeuken - 20.00; vrije bijdrage
elke dinsdag	Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje	A-info - vanaf 19.00 7/12 BPRC moet dicht! Strijd tegen dierproevencentrum in Nederland. 14/12 Overlevingsverzet van sans-papiers. 21/12 inleiding en film: 'Sacco and Vanzetti': Staatsmoord op twee anarchisten. 28/12 Directe actie voor dummies. Het wat, hoe en waarom.
elke dinsdag & donderdag	Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje	Weggeefwinkel - 14.00 tot 18.00
elke zondag	Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje	Buurtcafé met Spaanse Herberg (neem zelf je plantaardige hapjes mee!) vanaf 14.00 in de kerk (ingang Provinciestraat)
woensdag 8 december	CC Berchem	FC de Poppesnor: "Planet Gender" - Planet Gender is een tekst- en fotoproject over gender en identiteit waarin gendervariante mensen vertellen over hun (levens)ervaringen én zich (al dan niet anoniem) laten portretteren. De makers van het project, journaliste Estelle Slegers en fotograaf Marc De Clercq zijn vandaag te gast. Start: 20.00 stipt; inkom 3 pleuro

BRUGGE

elke zondag (behalve 1e) van de maand	Kazernevest 67	Infotheek - 14.00 t.e.m. 17.00
zondag 19 december	Gesloten Asielcentrum De Refuge (Zandstraat 150 Brugge)	Kerstwake - breng speelgoed, telefoonkaarten, snoep,... mee org. VAK, info@vluchteling.be start: 15.00

BRUSSEL

elke dinsdag	Rue de Dublin 22, Ixelles	open vergadering van CRER (Coördination contre les Rafles, les Expulsions et pour la Régularisation) - vanaf 18.30
woensdag 1 december	Universele Ambassade	Botsing der beschavingen? Marhaba Europa. Progressieve grassroots-stemmen uit het Midden Oosten. - start: 20.00
zondag 5 december	Gesloten Asielcentrum Steenokkerzeel	Sinterklaaswake - breng speelgoed, telefoonkaarten, snoep,... mee org. VAK, CRER, CRACPE, info@vluchteling.be start: 15.00

LEUVEN

elke woensdag	Villa Squattus Dei	Volxkeuken - koken vanaf 15.00; eten vanaf 18.00 - vrije bijdrage (richtprijs 1.5pleuro)
donderdag 23 december	Villa Squattus Dei	Hip-hop Night live-acts 20u + fuif Optredens: Sint-Andries MC's, Phillibustas,... verdere info : dietger_v@hotmail.com

Tijdens alle activiteiten in Squattus Dei: Info-Teek: een bibliotheek met boeken en tijdschriften over anarchisme, kraken, feminisme, dierenbevrijding, anti-fascisme...

HASSELT

elke woensdag	De 7 Dweren	Vegan Volxkeuken - 18.00
elke vrijdag	De 7 Dweren	kafee van Babel - 17.00

LUIK

elke 1e zaterdag v/d maand	Le Chemin Vert	vergadering v/d Fratanar-groep
vrijdag 3 december	FGTB (Place de Saint-Paul 9/11)	Botsing der beschavingen? Marhaba Europa. Progressieve grassroots-stemmen uit het Midden Oosten. - start: 19.30
zaterdag 4 december	Casa Nicaragua	cE2 - Julien Petit aux saxophones et accordéon et Gaël Le Billan aux piano et projections nous présentent leurs com"potes"ition, mélancolique et improvisée (ciné-concert). Inspirés de tous vents, des tarafs rom au Mali, des valse parisienne à la pop russe.

IEPER

15 januari	Vort'n Vis	Nar-benefiet - optredens van: MAD DAMAGE, R.A.T.S., THE END OF ERNIE, MIHOEN, + nog 1 band (tbc) - inkom 3.50 pleuro
------------	------------	---

GENT: A.C. Assez : Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort) -- Brugse Poort : Hulstboomstraat 71, Brugse Poort -- Palinghuizen : Palinghuizen 144, 9000 Gent (bij Westerbegraafplaats) -- Ivago : Staaksenstraat, 9000 Gent -- Anarchist Black Cross Gent : PB 40, 9000 Gent 2, België; abc_gent@yahoo.com; http://www.geocities.com/abc_gent/; rek. 001-3364945-91 -- De 3 Charels : Leiekaai 318, 9000 Gent -- **ANTWERPEN:** kafee Den Hopsack : Grote Pieterpotstraat 24, 2000 Antwerpen -- Het Badhuis : Burchtgracht 14, 2000 Antwerpen -- Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje : Ploegstraat 26, 2000 Antwerpen -- Feministisch Café De Poppesnor / CC Berchem : Driekoningsstraat 126, 2600 Berchem -- Anarchist Black Cross A'pen : abc-antwerp@linuxmail.org -- **BRUSSEL:** Universele Ambassade : F. Rooseveltlaan 66 -- **BRUGGE:** De Zandberg : Daverlopark, Assebroek -- **LEUVEN:** Villa Squattus Dei : Schapenstraat 29, 3000 Leuven; sociaalcentrum@hotmail.com; p/a PB 80, 3000 leuven 3 -- Food Not Bombs Leuven : contact via sociaalcentrum@hotmail.com -- **LUIK:** Le Chemin Vert : Rue du Méry 20, 4000 Liège -- Casa Nicaragua : Rue Pierreuse 23, 4000 Liège; 04/3773219; e-mail: info@casanica.org; www.casanica.org -- **HASSELT:** De 7 Dweren : Koningin Astridlaan 68, Hasselt (tegenover station) -- **IEPER:** Vort'n Vis : Sint-jacobsstraat 3, Ieper

STUUR TIJDIG JE ACTIVITEITEN DOOR! BIJ VOORKEUR VIA E-MAIL NAAR AGENDA@DENAR.BE

AGENDA

DE NAR

OPGELET - NIEUW ADRES:
p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

rek. **068-2050689-39**
tel. **0475/227 365**
e-mail [**info@denar.be**](mailto:info@denar.be)
web [**http://www.denar.be**](http://www.denar.be)

Deadlines en verschijning

De uiterste inzenddatum voor inhoudelijke stukken is telkens de 15de van de maand die de publikatie voorafgaat. De Nar ligt dan in de eerste week van de maand bij de verdeelpunten of in je bus. Stukken krijgen we het liefst elektronisch aangeleverd, maar op papier in de postbus kan ook.

Distributienetwerk in opbouw!

Ken je mogelijke verdeelpunten of wil je De Nar mee uitdelen op betogingen, in je vriendenkring, culturele centra, cafés, doplokalen, buurthuizen of publieke toiletten, help ons dan bij het verdelen van onze net verachtvoudigde oplage. Je hulp is broodnodig en je verdient er een standbeeld mede op een pleintje naar keuze - na de revolutie welteverstaan :)

Verzending en verdeling

Dankzij donaties is De Nar gratis. Je kunt haar oppikken op een van de ruim 120 verdeelpunten (zie [**www.denar.be**](http://www.denar.be)). Is er nog geen verdeelpunt in je buurt, contacteer ons. Wil je haar thuisgestuurd krijgen, dan rekenen we je verzendkosten aan: één euro per zending voor 1 ex. Voor meerdere Narren, vind je hieronder de prijzen per jaar (11 of 12 nummers):

1 Nar: België 12euro; Europa 18 euro
2-3 Narren: België 18 euro; Europa 24 euro
4-9 Narren: België 24 euro; Europa 48 euro

Prijzen kunnen veranderen als De Nar dikker of de port duurder wordt.

Betaal het overeenkomstige bedrag op rek. n° **068-2050689-39** (IBAN: **BE13 0682 0506 8939**, BIC: **GKCCBEBB**). Vermeld hoeveel ex. je wil. Je krijgt dan een portkrediet dat bij elke verzending daalt.

Je type abo en het resterende bedrag kun je controleren op je verzendetiket: linksboven vind je de betaaldatum en daarna je krediet (vb 12/03 5 betekent dat je betaalde in dec. 2003 en nog 5 euro overhebt, staat er 0 dan moet je bijbetalen om je Nar nog te krijgen).

Geef je meer dan de bedragen uit de tabel, dan beschouwen we dat stuk als een gift (bedankt!); op je etiket verschijnt dan het (lagere) bedrag uit de tabel.

Ben je iemand die banken haat (een gevoel dat we voluit delen), kies dan voor een vaste maandelijks opdracht van minimaal 1 euro: één keer gaan en nooit meer...

Is je adres anders dan dit van de rekening: vermelden!

Of beter nog: steek één briefje op de bus met een flinke financiële aderlating richting De Nar - **p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem** - waarvoor dank!